HANS
DE LA RIVE BOX
de BRANDNEUSJES VERHUISD

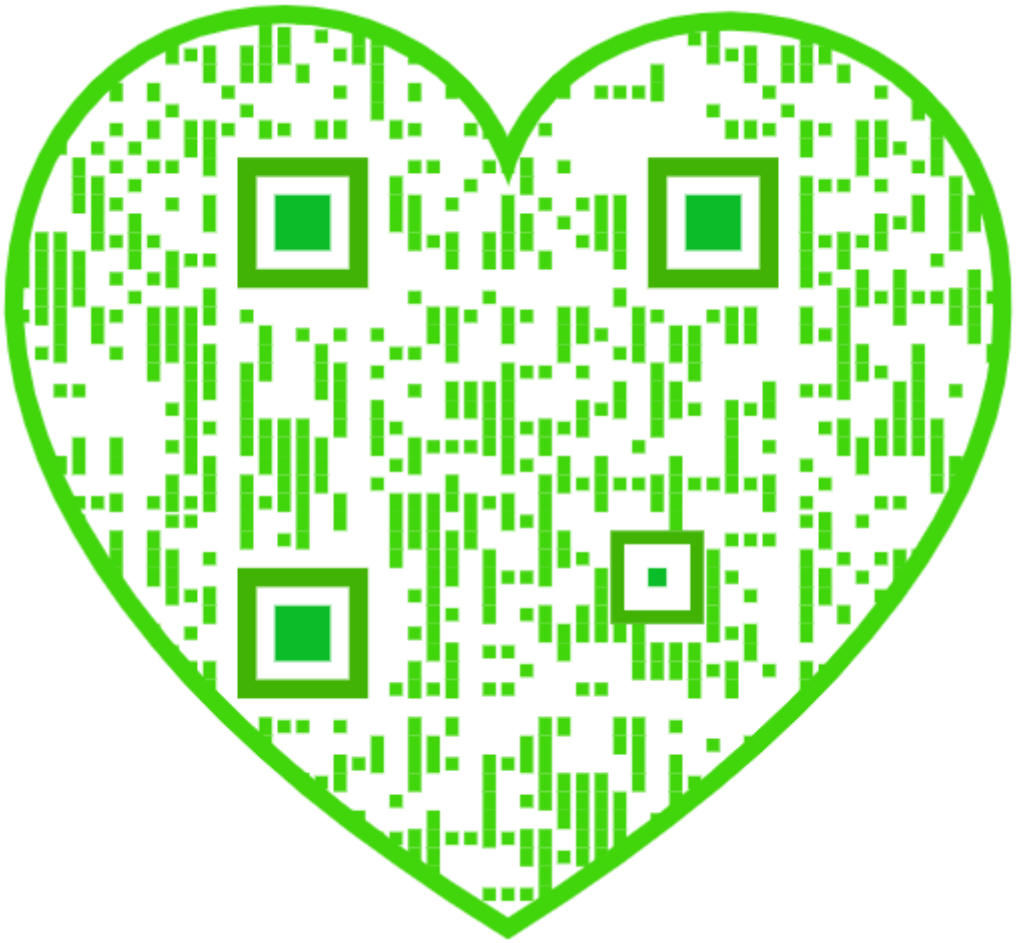

DE BRANDNEUSJES VERHUISD

DE BRANDNEUSJES VERHUISD

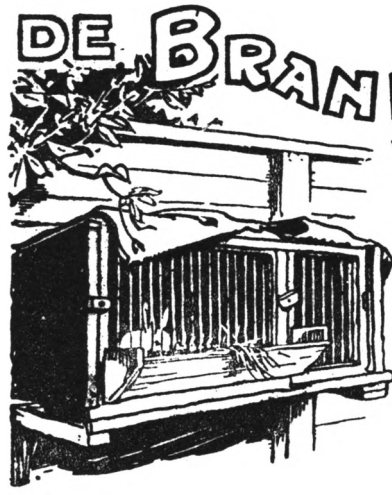

EEN VROLIJK VERHAAL
VAN EEN VROLIJKE
KONIJNENFAMILIE
VOOR
JONGENS EN MEISJES
LEEFTIJD ZES TOT TIEN JAAR

DOOR

HANS DE LA RIVE BOX

1938
DE ERVEN DE WED. J. VAN NELLE N.V.
ROTTERDAM

HOOFDSTUK 1

KENNISMAKING MET DE FAMILIE BRANDNEUS

Oh, oh, wat was het gezin Brandneus van streek!

Het zal je ook overkomen, als je op een kwade dag ineens te horen krijgt, dat je hals over kop moet verhuizen. Wel is waar was het huisje, waar het gezin de laatste vier weken gewoond had, niet al te groot, doch het stond heerlijk op het Zuiden en het grootste deel van de dag scheen het warme voorjaarszonnetje naar binnen. Neen, zó tevreden was Va Brandneus sinds maanden niet geweest. Als de zon tegen de avond verdween en de schemering het erf achter de boerderij donker en ongezellig maakte, dan was er altijd iemand geweest, die een lekker dikke aardappelzak voor het huisje had gehangen, zodat het er 's nachts heerlijk warm bleef. En wanneer de zon eens vergat door de wolken te kijken en de wolken dat zó vreselijk vonden, dat ze er van moesten huilen, dan droeg de boer het huisje van de familie Brandneus netjes in de schuur,

zodat het gezin geen last van de regen had.

Ja, dat weten jullie natuurlijk wel, konijntjes houden helemaal niet van regen, net als de meeste kinderen. Ze liggen veel liever tegen de zon te knipogen en als het regent ruikt het stro en het hooi ook lang zo geurig niet als wanneer het zonnetje schijnt.

Daar kon Snuffeltje-Snor van meepraten, die altijd zat te snuffelen en zo'n goede neus had, dat hij aan het wortelloof kon ruiken of de boer of de boerin het in de ruif had gestopt! Snuffeltje-Snor had ook een prachtige snor, daarom had hij die grappige bijnaam gekregen. Z ij n snor was bijna zo groot als die van Va, nou en d i e had een prachtsnor!

Snuffeltje-Snor had twee broertjes en één zusje. Luister maar! Zijn liefste broertje was Koosje-Pluim. Koosje had een pluimstaartje, hoe vreemd het ook mag klinken. Want meestal hebben konijntjes een heel kort staartje. Koosje-Pluim was natuurlijk bar trots op dat sieraad en het was alleen erg jammer, dat hij 't zelf nog nooit goed had gezien. Daarom was zijn liefste wens een konijnenspiegeltje, maar Va en Mams Brandneus wilden daar niets van weten. Ko-

nijntjes mógen niet in de spiegel kijken, zeiden ze, want dan worden ze veel te trots op zich zelf. Snuffeltje-Snor, die erg slim was, herinnerde zich wel eens water te hebben gezien en hij vertelde zijn broertje, dat het water de mooiste spiegel is, die je je voor kunt stellen. Maar Mams legde Koosje-Pluim uit, dat het water heel gevaarlijk is, want als je er in valt, zou je wel eens kunnen verdrinken. Nou, toen nam Koosje-Pluim zich stellig voor, nooit dicht bij het water te komen, wat heel verstandig van hem was en misschien is dat wel de oorzaak geweest, dat konijntjes zelfs heel, heel lang geleden al zo'n hekel aan water hadden. Ja, zó'n geweldige hekel, dat ze 't zelfs niet willen drinken.

Snuffeltje-Snor's andere broertje, dat Bennie heette, had ook een toepasselijke bijnaam. Want omdat Bennie altijd wilde graven en krabbelen, hadden ze hem Graaf-Bennie genoemd. Tjonge, tjonge, die Bennie was er eentje! Wel honderd keer per dag moesten Va en Mams hem verbieden te krabbelen. Eens had Graaf-Bennie kans gezien een gaatje in de achterwand van het huisje te knagen, maar het had zó vreselijk getocht die nacht, dat hij voor straf een uur lang zijn rechter-

voorpootje op het gaatje moest houden. Gelukkig had de boerin er de volgende morgen een plankje tegen gespijkerd en toen Graaf-Bennie had gezegd, dat hij nooit meer gaatjes zou knagen en knabbelen, was de vrede weer hersteld.

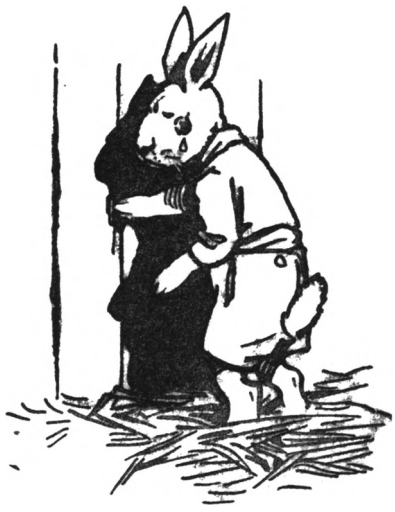

En weet je hoe het zusje heette? Dat raad je nooit. Zusje was een allerliefst konijntje, bijna helemaal zwart. Maar op elk oor had ze een mooie witte vlek en daarom werd ze Zwartje-Witpunt genoemd. Nou, Zwartje-Witpunt, die zoals de meeste zusjes een klein beetje ijdel was, vond het een heel mooie bijnaam. Ze was net als Koosje-Pluim wàt trots op haar oren en zij had geen spiegeltje nodig. Als ze de witte vlekjes wilde zien, sloeg ze met haar voorpootjes een oor naar beneden en dan kon ze er net zo lang naar kijken als ze wilde. Natuurlijk werd Koosje-Pluim dan wel eens jaloers. Het is ook niets leuk, als je zusje iets kan, wat je zelf niet kunt. Want hoe Koosje-Pluim ook pro-

beerde, hij slaagde er niet in iets van zijn pluimstaartje te zien te krijgen.

Ja, het was een grote schrik in het huis van de familie Brandneus. Als je vier lange weken in dezelfde woning hebt gewoond, sta je natuurlijk raar te kijken, als je zo ineens je koffers moet pakken. Mams was er zelfs zó beduusd van, dat ze niet eens trek in worteltjes had en dan bèn je in de war hoor, dat verzeker ik je. Va vond het natuurlijk ook erg naar, maar een konijnenvader, die zo een en ander van het konijnenleven wéét en meer van de wereld heeft gezien dan menig ander konijn, maakt zich niet zo heel gauw zenuwachtig.

Koosje-Pluim, Snuffeltje-Snor, Graaf-Bennie en Zwartje-Witpunt begrepen niet erg goed, wat verhuizen eigenlijk was, doch ze zouden 't spoedig merken. Eerst kwam de boer bij het huisje. Hij nam met één ruk het hele dak er af, zodat Mams en Zwartje-Witpunt van angst begonnen te beven.

„Stil maar, hoor!" zei de boer vriendelijk en met zijn grote eeltige hand aaide hij Zwartje-Witpunt liefkozend over de rug. „Er zal jullie geen kwaad geschieden. Straks ga je met z'n

allen in een ander huisje en dan gaan jullie een verre reis maken. In een a u t o."

„Wat is dat voor een ding, Va?" vroeg Graaf-Bennie nieuwsgierig. „Kan je daar in graven?"

„Ik heb er nooit van gehoord," antwoordde Va en hij trok een erg diepe rimpel. „Jij, Mams?"

„Misschien is het een soort kruiwagen," merkte Koosje-Pluim op en na die woorden kwamen twee vreemde mensen bij den boer staan. Een lange, bleke heer met een geweldige zwarte baard en een klein meisje met een blauw jurkje aan.

„Oh, Vader, kijk eens wat een dodden!" riep ze en ze klapte zo hard in de handen, dat de hele familie Brandneus zich een hoedje schrok.

„Ja Loekie, het zijn leuke dieren," antwoordde de man met de baard. „En wat heeft dat ene konijntje een grappige oren."

„Dat is Zwartje-Witpunt, meneer," zei de boer. „En dat broertje van d'r, ja, die daar, heet Koosje-Pluim."

„Koosje-Pluim?" vroeg het meisje verbaasd.

„Natuurlijk omdat hij een pluimstaartje heeft," merkte de heer met de baard op. „Nou, Krelissen, zeg maar eens wat twee van die jonge diertjes moeten kosten."

„Hè vader, koop ze allemaal," drong het meisje aan. „Het is zo zielig, als ze van elkaar moeten."

„Maar beste kind, waar moeten we al die

dieren laten?" vroeg meneer verschrikt. „We gaan geen dierentuin beginnen!"

„Als u het hok er bij wilt hebben, kunt U ze allemaal bij elkaar voor een tientje krijgen, meneer," sprak de boer. „Beste Brandneuzen, meneer!"

Tjonge, tjonge, wat zaten Va en Mams in spanning. Stel je eens voor, dat je zo ineens twee van je kindertjes moet missen! Mams trilde over haar hele lijf en Va was ook zenuwachtig. Zijn oren stonden kaarsrecht omhoog en in zijn ogen glansde schrik. Gelukkig was de heer met de zwarte baard de kwaadste niet.

„Het hok mag je houden," zei hij tot den boer. „Ik neem de hele familie in een zak mee in de auto."

„Heeft meneer dan een hok?"

„Dat niet, Krelissen, maar ik heb andere plannen. Ik ga een konijnenberg in de achtertuin maken met kippengaas er omheen. Dan kunnen ze zoveel graven en dartelen als ze willen."

„Hoera!" schreeuwde Graaf-Bennie en van louter vreugde mepte hij Snuffeltje-Snor met zijn linker voorpootje.

„Rustig, Bennie!" waarschuwde Mams. „Je weet niet eens wat een konijnenberg is. Het kan wel een veel kleiner huisje zijn dan waarin we op 't ogenblik wonen."

„Dan vergis je je, Mams," zei Va. „Een konijnenberg is het mooiste paleis, wat je je kunt voorstellen. Wacht maar eens af..."

„Wil meneer ze meteen meenemen?" klonk de stem van den boer.

„Hè ja, vader!" riep het meisje. „Doet u 't?"

„Wel ja, dan kunnen ze vannacht in het schuurtje," antwoordde haar vader. „Heb je misschien een flinke zak, Krelissen?"

„Ja, hier vóór u, meneer, die doe ik 's nachts altijd over het hok. Wacht, ik zal u nog wat wortelloof meegeven, daar zijn ze dol op."

„Niet schrikken, kinderen," zei Mams, die 't eerst begreep wat er ging gebeuren. „Die zak is vreselijk donker, maar we zullen er wel gauw uit mogen."

Ondanks die waarschuwing kregen ze 't toch even benauwd, toen de boer de zak opende. Een voor een werden ze er ingestopt. Brrr, wat was dat afschuwelijk donker en wat rook 't er benauwd. Snuffeltje-Snor werd er bijna ziek van. Het zal je ook overkomen, als je zo'n fijne neus hebt en van je geboorte af fris stro en geurig hooi gewend bent.

En wat klonken de stemmen van den heer en het meisje ver weg. Het was vreselijk griezelig.

Ze lagen op en over elkaar en op een gegeven ogenblik zat Graaf-Bennie met z'n pootjes in die

van Koosje-Pluim verward. Gelukkig was Koosje in een goed humeur, anders zou hij misschien kwaad zijn geworden, maar het was werkelijk Bennie's schuld niet. Hij had nog nooit van zijn leven in een zak gezeten en dan weet je 't natuurlijk niet zo.

„Een hele vracht," klonk de stem van den vader van het meisje en hij tilde de zak voorzichtig in de hoogte. Mams gaf een gepiep van angst, doch Va stak een pootje door het hare en sprak haar troostend toe. Graaf-Bennie en Koosje-Pluim fluisterden Zwartje-Witpunt lieve woordjes in en Snuffeltje-Snor deed maar niets, zo ziek was hij van die duffe lucht om zich heen.

„Zet 'm maar tegen de achterbank, Loekie," sprak meneer even later en toen voelde de familie Brandneus weer vaste grond onder zich. Wat waren ze blij. Ze hadden natuurlijk net zo'n gevoel als iemand, die voor het eerst van zijn leven geschommeld heeft en weer van het plankje afspringt.

Plotseling klonk een vreselijk geluid op. Het leek wel of er honderdduizend kruiwagens tegelijk wegreden. En even daarna voelden ze een zachte trilling.

„Dat is misschien de auto, waar die meneer 't over had," zei Va, die ondanks alles wit om zijn neus zag. „Jammer dat we niets kunnen zien."

„Ik zou flauw vallen van angst als ik wat zag," zuchtte Mams. „Wat zijn dat afschuwelijke dingen, auto's. Mogen we er nu nòg al niet uit, Va?"

„Ik ben zo misselijk," begon Snuffeltje-Snor te huilen.

Graaf-Bennie lachte zijn broertje uit.

„Doe dan je neus dicht!" zei hij plagend. „Dan ruik je niets."

„Hadden we toch ons mooie huisje maar weer terug," fluisterde Zwartje-Witpunt bedroefd. „Waarom is die man met die zwarte baard ook gekomen?"

„Gaan jullie maar slapen," vond Va. „Ik zal wel waken. Zeg Bennie, wil je dat wel eens dadelijk laten? Hoe vaak heb ik je nu al gezegd, dat je zonder mijn toestemming niet mag knagen?"

„Ik wou eens naar buiten kijken, Va," zei Graaf-Bennie en hij kreeg een kleur, want het is niets prettig, als je vader kwaad op je is. „Je kunt straks zoveel kijken als je wilt, nu doe je je ogen maar dicht, begrepen? Neem een voorbeeld aan Koosje-Pluim, die is in geen dagen zó rustig geweest als nu."

Gelukkig duurde het autoritje niet lang. De honderdduizend kruiwagens bleven allemaal tegelijk stilstaan en even later werd de zak naar buiten gedragen.

„We zullen ze voorlopig in de schuur loslaten, Loekie," klonk de stem van den man met de zwarte baard. „Doe de deur maar goed dicht, kind, anders lopen ze misschien weg."

Wat een vreugde!

De zak werd geopend en het daglicht stroomde binnen. De hele familie zat tegen dat heerlijke gouden zonlicht te knipogen en Snuffeltje-Snor haalde heel diep adem en lachte verheugd. Bij alle lekkere geurtjes van de wereld, wat rook het h i e r zalig in het schuurtje!!! Geen wonder ook, want in een hoek stond een reuze baal kersvers hooi!

„Kom d'r maar uit, konijntjes!" riep het meis-

je vriendelijk en ze aaide Koosje-Pluim over zijn kopje. „Willen jullie een worteltje hebben?"

„We hebben pas gegeten, Vriendinnetje," antwoordde Mams, doch hetzelfde ogenblik bedacht ze, dat de mensen de konijnentaal niet kennen. Daarom schudde ze van — neen — en het meisje lachte vrolijk.

„Zo'n slimmerik, vader!" riep ze. „Vindt u ze geen schatten?"

„Dodden...!" antwoordde meneer plagend. „Wees er gelukkig mee, Loekie, je hebt dat cadeautje eerlijk verdiend. Ik heb nog nooit zo'n prachtig Paasrapport van je gezien."

„Wat is dat, Mams, een Paasrapport?" vroeg Graaf-Bennie nieuwsgierig en hij kwam als laatste uit de zak naar buiten.

„Dat zijn dingen, waar kleine konijnenjongens als jij geen verstand van hebben," sprak Va. „Nou, hoe vinden jullie 't hier? Een heel wat groter huis dan het vorige, hè?"

„Is dit nu de konijnenberg?" vroeg Graaf-Bennie hevig teleurgesteld. „Er is niets te graven, Va."

„Neen, domoor, dit is een schuur. De konijnen-

berg is altijd buiten in de open lucht. Als je op een konijnenberg staat, dan zie je de hemel boven je."

„De hemel? Net zo'n hemel als van ons vorig huis, Va?"

„Nee, Bennie, dat was geen hemel, maar een dak. De hemel is dat vreselijk grote blauw-witte ding, waar de zon woont en waar de wolken wel eens huilen."

„Krijgen we 't dan niet koud?" vroeg Zwartje-Witpunt angstig. „En worden we niet nat, als de wolken gaan huilen?"

Va Brandneus glimlachte en schudde het wijze kopje.

„Geen sprake van, Zwartje. Want in die berg gaan we een hele massa holletjes graven en gangen en als de zon weg is, kruipen we met z'n allen onder de grond, waar het nog veel warmer en prettiger is dan in ons vorig huisje."

„Hiep hiep hiep hoera!" brulde Graaf-Bennie en hij sprong dartel tussen de benen van den heer door. „Wat zàl ik graven!!! De hele dag door en 's nachts ook."

„Wij ook, wij ook!" riepen zijn broertjes en Zwartje-Witpunt volgde Snuffeltje-Snor naar de

baal hooi om die heerlijke lucht eens van dichtbij te ruiken.

„Jullie moeten me beloven niet naar buiten te gaan, konijntjes," zei het meisje en ze bukte zich en hief parmantig een wijsvinger op. „Eén nachtje maar moeten jullie in deze schuur blijven, want de konijnenberg komt morgen pas klaar."

„We zullen wat stro in de hoek leggen," sprak haar vader en hij voegde de daad bij het woord. „Nu, ik geloof wel, dat ze zich hier zullen vermaken. Het is in elk geval een ruimere woning dan het hok van Krelissen. Blijf jij nog wat bij ze, Loekie? Dan ga ik eens kijken of het kippengaas gekomen is. Hoe vlugger Kees begint met afrasteren, hoe gauwer de dieren hier uit kunnen."

Hij knikte Loekie vriendelijk toe en verliet de schuur. Va en Mams huppelden achter elkaar naar het verse stro en keken elkaar tevreden aan. Mams liet zich rustig door Loekie strelen en het meisje lachte blij. Het was toch wel heerlijk met zo'n prachtig schoolrapport thuis te komen!

„We hebben 't best getroffen met onzen nieu-

wen baas," zei Va voldaan. „En zijn dochtertje is een lief meisje, we zullen haar voortaan Vriendinnetje noemen. Hebben jullie 't allemaal gehoord, kinderen?"

„Snuffeltje-Snor ook?" vroeg Mams, haar zoontje in het stro volgend.

„Wàt zegt u?" vroeg Snuffeltje-Snor, omkijkend. Hij had natuurlijk niets gehoord, zó druk had hij 't met snuffelen.

„Va zei, dat we het meisje voortaan Vriendinnetje zullen noemen."

Snuffeltje-Snor vond dat uitstekend. Hij liet zich lekker op zijn buikje zakken en zette z'n snuffeltocht voort. Vergeten was de vreselijke zwarte zak en de muffe lucht, hier kon hij zijn konijnenhartjė ophalen.

„Dat je snuffelt vind ik best," sprak Va, „maar wat Bennie van plan is, moeten jullie nog één dagje uitstellen. Als je h i e r gaat graven, wordt Vriendinnetje boos en je bereikt toch ook niets met die stenen vloer."

Loekie bleef nog heel lang bij de familie en toen ze eindelijk afscheid nam, gingen ze met z'n zessen op het stro liggen, dol nieuwsgierig naar de konijnenberg!

HOOFDSTUK 2

DE NIEUWE WONING

Voor dag en dauw was er al een leven van heb-ik-jou-daar in het schuurtje. Koosje-Pluim en Snuffeltje-Snor hadden een prachtig spel ontdekt. Ze namen een geweldige aanloop en...

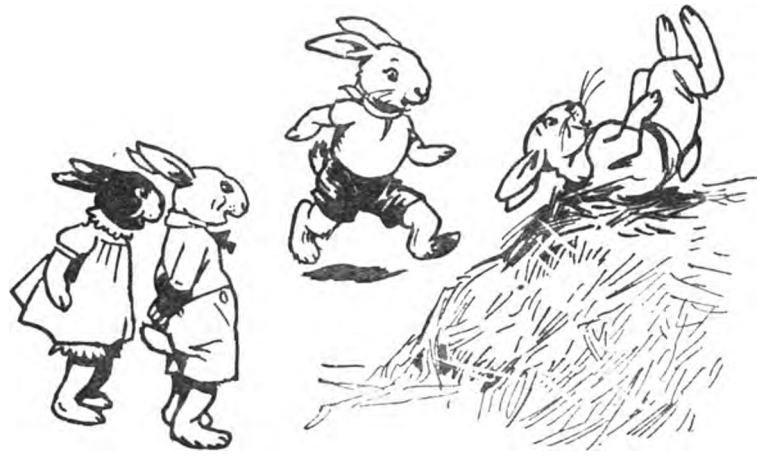

floep... daar sprongen ze boven op de baal hooi. Soms kukelde het tweetal omlaag en dan gierden Zwartje-Witpunt en Graaf-Bennie, die toekeken, 't uit van het lachen. Mams had een heel vreemd voorwerp ontdekt, een gieter en met Va was ze

een onderzoekingstocht begonnen. Zo'n glad en koud ding hadden ze nog nooit gezien en het mooiste was, als je er tegen aanbonsde met je pootje, dan gaf het geluid!

„Nu jullie eens!" stelde Koosje-Pluim zijn zusje voor en hij liet zich hijgend in het stro glijden. Maar Zwartje-Witpunt moest er niets van hebben. Ze vond 't een gevaarlijk spelletje. Graaf-Bennie liet zich echter overhalen. Hij nam een ontzettende aanloop en sprong in zijn ijver zó ver, dat het een haar scheelde of hij was met zijn kopje tegen de muur achter de baal gebonsd. Mams, die op dat ogenblik omkeek, hield haar hart vast van schrik en Bennie kreeg een standje van Va dat niet mis was.

Toen kwam Koosje-Pluim, die rakker, op een ander idee. Hij sprong eerst op de baal en liet er zich toen afglijden. Maar halverwege buitelde hij over zijn kop, zodat hij een ogenblik alleen maar sterretjes zag.

„Kind, kind, wat zie je er weer uit!" vermaande Mams. „Kijk nu eens hoe stoffig je velletje is. Als Vriendinnetje dat ziet, stuurt ze je vast en zeker naar boer Krelissen terug."

Koosje-Pluim trok een lipje.

„Misschien ruilt ze je in voor een ander konijntje," plaagde Snuffeltje-Snor.

Koosje-Pluim vond dat zo'n ontzettend vooruitzicht, dat hij in tranen uitbarstte en troost bij Va ging zoeken. Zó had Snuffeltje-Snor 't niet bedoeld natuurlijk.

Eindelijk ging de schuurdeur open en Vriendinnetje kwam binnen met een kanjer van een wortel in de hand. Ze hadden allen een honger of ze in geen week te eten hadden gehad en de gulzige Graaf-Bennie ging op zijn achterpoten staan en rukte de wortel uit Vriendinnetje's hand.

„In de hoek!" riep Va kwaad. „Jongens die niet behoorlijk hun beurt kunnen afwachten, krijgen voor straf niets niemendal.

Gelukkig knaagde Mams gauw een flink stuk voor den zondaar af, zodat Bennie zijn maagje tòch nog kon vullen. Hij nam zich voor nooit meer zo gulzig te zijn.

„De konijnenberg is bijna klaar, hoor!" vertelde Vriendinnetje. „Hij is vreselijk mooi geworden en zó groot, dat je er bijna in verdwaalt. Wel drie meter lang en even breed en het gaas ligt zó diep in de grond, dat ik bijna niet over

de rand kon heenkijken, toen ik er in stond. Als het gat gevuld is en er nog een paar kruiwagens zand bovenop zijn gegooid, mogen jullie je nieuwe woning betrekken."

„Mijn pootjes jeuken al, zo graag willen ze graven!" fluisterde Graaf-Bennie zijn zusje in. „Wat zal dat fijn gaan, hè?"

„Maar als je in zand graaft, word je toch zeker ook vuil?" vroeg Koosje-Pluim met grote verbaasde ogen. „Misschien veel vuiler dan i k daar straks was. En mag het dàn wel?"

„Ja," knikte Mams. „Dan wel, omdat Va en ik het dan goed vinden en als de ouders iets goed vinden, is het altijd goed."

„Oh!" zei Koosje-Pluim. „Wat zal dat leuk zijn, als Va en u straks óók vuil worden van het zand."

„Nee, bengel, dat zal helemaal niet leuk zijn. Maar we moeten holletjes graven om er vannacht in te kunnen wonen. Als w ij het niet doen, doet Vriendinnetje het misschien voor ons. En Vriendinnetje kan nooit zo'n mooi hol maken als wij zelf. Dat kan geen enkel mens, al zouden ze 't nog zo graag willen. Je moet niet denken, Koosje-Pluim, dat we zo maar 's voor de grap

een hol gaan graven. We hebben 't nodig om te blijven leven en om het 's nachts warm te hebben. Het is heus niet leuk vuil te worden, maar zonder vuil worden kan een konijn geen huisje graven, begrijp je het nou?"

„Ik geloof het wel," zei Koosje-Pluim met een ernstig gezicht. „Maar toch zal het een leuk gezicht zijn."

Toen schudde Mams haar kopje. Van Koosje begreep je af en toe niets!

De schuurdeur ging weer open en Vriendinnetje's vader stond op de drempel.

„Zo, rakkers, nu zullen we jullie eens iets prachtigs laten zien!" zei hij lachend. „We zullen ze een voor een overbrengen, Loekie."

„Rustig laten oppakken, kinderen!" sprak Va. „Dan zijn we het vlugst in de konijnenberg."

Wat stonden ze toen te kijken!

Midden in de achtertuin op het grasveld stond een hoge afrastering van stevige palen met kippengaas er tussen. Het was een vierkante omheining en zelfs een hekje ontbrak niet. Vriendinnetje schoof de knip weg en een voor een werden de Brandneusjes vrij gelaten. Wat stonden ze te kijken! Zelfs Va, die de enige was

geweest, die wist wat een konijnenberg eigenlijk was, durfde zijn ogen niet geloven. Het was bijna à l te mooi!

Vriendinnetje deed het hekje dicht en naast haar vader bleef ze nieuwsgierig toekijken.

„Ze vertrouwen het zaakje niet, zie je wel?" lachte meneer. „We zullen geduld moeten hebben."

„Kijk, kijk... daar gaat er al een!" riep Vriendinnetje opgetogen en jawel hoor, het was natuurlijk Graaf-Bennie, die de moed had eens verder te kijken dan zijn stomp neusje lang was. Hij huppelde over het stevig aangestampte zand en... stond even later boven op de berg.

„Kom jongens... het is hier fijn!" wenkte hij met een pootje naar de anderen en toen volgden ze allemaal. Mams was het eerst bij hem en Va sloot de rij. Het was een koddig gezicht, die hele Brandneuzenfamilie daar op de berg te zien en zelfs Vriendinnetje's vader kon niet nalaten te lachen.

„Zie je wel, ze moesten eerst even aan hun nieuwe omgeving wennen. En het zal me niet verwonderen, als ze nu meteen gaan graven."

— Mij ook niet..., dacht Graaf-Bennie en

meteen huppelde hij naar beneden en begon uit alle macht het zand met zijn kleine sterke pootjes weg te krabbelen. Het vloog met een boog onder zijn buikje door en kwam wel een meter achter hem terecht. Va en Mams en de anderen keken van hun hoge zitplaats nieuwsgierig toe

en Va gaf zijn vrouwtje een knipoogje. Hij was wat trots op z'n flinken zoon, doch toen Bennie even ophield, huppelde hij vlug naar omlaag.

„Het gaat best hoor!" zei hij tevreden. „Maar we zullen eerst een gang onder de berg maken. Dan zitten we vannacht tenminste beschut."

„Ik wou juist eens onder het hek door, Va,"

antwoordde Bennie. „Vlak er achter staan heerlijke paardenstekken."

„Oh, oh, wat ben je toch een domme jongen," berispte Va. „Nu hebben we zo'n prachtige konijnenberg gekregen en nu wil je al weer iets doen, wat je niet màg doen. Dat gaas, Bennie, loopt helemaal onder onze nieuwe woning door. Daar kan je onmogelijk doorheen graven, zelfs je tanden zijn niet in staat het door te knagen. En die paardenstekken krijgen we heus wel, daar zal Vriendinnetje wel voor zorgen. Als we straks trek krijgen, moet je haar maar eens heel lief aankijken."

„Ja Va," zei Bennie gehoorzaam en toen begon hij een ander gat te graven; ditmaal aan de voet van de berg. In minder dan geen tijd was het al zo diep, dat hij er z'n kopje in kon steken en toen hij moe was, loste Va hem een kwartiertje af. Daarna mocht Zwartje-Witpunt haar kunsten vertonen. Nou, Zwartje-Witpunt kon 't natuurlijk niet zo gauw als Graaf-Bennie, maar het ging toch zó mooi, dat ze van Va een pluimpje kreeg.

Aan de andere kant van de berg was Snuffeltje-Snor onder toezicht van Mams ook aan een hol

begonnen en toen hij moe werd, nam Koosje-Pluim z'n plaats in. Vriendinnetje en haar vader keken verrukt toe. Om de waarheid te zeggen hadden ze niet kunnen dromen, dat de konijntjes zó spoedig met het maken van een huisje zouden beginnen.

Graaf-Bennie werkte zich in 't zweet. Af en toe gunde hij zich even tijd bij Mams te gaan kijken. Aan de andere kant van de berg schoten ze ook flink op, doch zijn gang was wel twee maal zo diep.

„Je moet zorgen, Bennie, dat je schuiner omlaag graaft," waarschuwde Va op een gegeven ogenblik. „Anders kom je nooit in de gang van Mams uit."

Maar Graaf-Bennie lette niet op die verstandige woorden. Hij groef en groef maar door en tenslotte was er niets meer van hem te zien. Vriendinnetje klapte in de handen van plezier. Het was ook een vreemd gezicht, telkens dat weggegraven zand uit het holletje te zien stuiven. Onderwijl dacht Bennie: — Ben ik nu nog niet ver genoeg? En hij hield even op om te luisteren. Nee... het was doodstil in de berg.

Eensklaps schrok hij... Want... het werd heel licht in zijn hol.

Zó licht, dat hij zijn oogjes moest sluiten.

Het was het daglicht, dat de duisternis verdreef, maar waar kwam dat zo onverwachts vandaan?

Toen zijn ogen begonnen te wennen, zag hij vlak voor zich een piepklein gaatje. Voorzichtig stak hij er z'n linker voorpootje door en... het gaatje werd ineens groter en een vrolijke zonnestraal schoot naar binnen. Op hetzelfde ogenblik klonk een luide kreet van Vriendinnetje en ze riep: „Vader, kom eens kijken! Dit ene konijntje is dwars door de berg heen gegraven en nu steekt hij z'n kopje naar buiten."

Maar niet alleen Vriendinnetje's vader haastte zich om het toneeltje te aanschouwen, ook Va Brandneus holde wat hij kon en toen hij Graaf-Bennie's verwonderd gezicht door het gat zag, schudde hij zuchtend z'n kop.

„Bennie, Bennie, wat heb ik je nu gezegd? Je moest meer in de diepte graven. Aan zó'n hol hebben we niets voorlopig. Als we daar vannacht in moeten slapen, waaien we weg van de tocht en je weet hoe verkouden Mams de laatste

dagen is. Ga maar een flink stuk achteruit, dan kom ik bij je en dan zal ik je wijzen waar je een gang recht naar beneden moet graven."

Bennie schaamde zich en hij was wat blij, toen hij achteruit mocht kruipen, zodat hij Vriendinnetje's gezicht niet meer kon zien. Va volgde hem en ongeveer in het midden van de berg wees hij een plekje aan. Daar begon Bennie met nieuwe ijver en jawel hoor, kort daarop hoorde hij plotseling een bekende stem. Het was die van Zwartje-Witpunt!

„Bennie?" riep ze. „Zit je boven of onder ons?"

„Ik weet 't niet," antwoordde Bennie. „Maar ik geloof, dat we naast elkaar zitten. Klop eens met je pootje tegen het zand, misschien voel ik het dan ergens trillen."

Dat deed Zwartje-Witpunt en... op hetzelfde ogenblik deinsde Bennie achteruit. Vlak naast hem begon de wand van zijn hol te leven en met een zachte plof brak de ronde muur in duizend korrels.

„Hoera!" klonk het van Mams, die vlak achter Zwartje-Witpunt zat.

„Dag Bennie, we hebben elkaar in geen tijd

gezien! Lieve jongen, wat zie je er uit! Zelfs je snorharen zitten onder het zand."

„Ik heb me 'n hoedje gewerkt," lachte Bennie. „Eerst was ik helemaal verkeerd. Gelukkig dat

Va me kwam helpen, anders had ik u vast niet gevonden."

„Ja, nu is het goed," knikte Mams. „Als jullie het gat nu nog wat groter maken, zullen we het overgebleven zand netjes naar buiten brengen en wat uitrusten."

„Waar zijn de anderen, Mams?" vroeg Bennie hijgend.

„Die zitten boven op de berg van het zonnetje te genieten, Bennie. Wat is het hier heerlijk, hè? Zo, nu is de doorgang groot genoeg, ga jij nu ook maar wat uitrusten, dat heb je best verdiend!"

Dat liet Bennie zich geen tweemaal zeggen, maar toen hij een kwartiertje op zijn buikje in het warme zand had gelegen en de anderen aan een nieuwe gang begonnen waren, ging hij weer dapper helpen. Vriendinnetje en haar vader waren naar huis gegaan om boterhammen te eten, doch het duurde niet lang, of ze kwam alleen terug.

„Kijk eens, wat ik voor jullie gekregen heb van den groenteman!" riep ze al van verre. „Een heerlijke bos worteltjes."

„Dat zal smaken!" zei Va en hij wierp een begerige blik naar die oranje lekkernij en toen Vriendinnetje de bos achter het hekje had gelegd, gingen ze er met z'n zessen omheen zitten en hielden niet eerder op met smullen dan toen alles verorberd was.

„Weet je wat je nu eens moest doen, Mams?"

vroeg Va. „Lekker gaan slapen in dat warme zandkuiltje. Onderwijl zal ik onze bengels eens vertellen, hoe onze woning ingericht wordt en hoe alle gangen gegraven moeten worden."

„Maar ik ben helemaal niet moe," antwoordde Mams.

„Dat weet ik wel," zei Va. „Maar konijntjes die verkouden zijn, moeten altijd na 't eten in het zonnetje rusten, dan zijn ze weer gauw beter."

„Ik geloof dat i k ook een beetje verkouden ben," zei de slimme Zwartje-Witpunt, die ook wel iets voor een middagdutje voelde.

Va lachte.

„Nou, dan houd j ij Mams maar gezelschap, is dat goed?"

Zwartje-Witpunt vond dat best en even later was het heel rustig in de konijnenberg. Mams en het zusje Brandneus lagen languit in het zand gestrekt en Va en de drie broertjes zochten een schaduwrijk plekje in de ingang van de gegraven gang op, waar Va het drietal uitlegde, hoe je het best een konijnenhuis kon maken!

Toen de schemering die avond viel, het was

een uur of half acht, kon de familie heel tevreden zijn. Onder Va's leiding was in de namiddag heel hard en ijverig gegraven. Behalve een flinke ruime woonkamer hadden ze twee knusse slaapkamertjes gemaakt. Eén voor Va, Mams en zusje, de andere voor Koosje-Pluim, Snuffeltje-Snor en Graaf-Bennie. Toen Va dan ook voorstelde deze dag een uurtje eerder dan anders te gaan slapen, had niemand er bezwaar tegen en spoedig waren vijf van het zestal in het land van de Brandneuzendromen! Vijf, want Va zelf had besloten de eerste avond in de nieuwe woning te waken. Het was natuurlijk wel erg vreemd in die nieuwe omgeving en vreselijk groot. Ze hadden hetzelfde gevoel als mensen, die van een piepklein bovenhuisje in een ontzettend groot paleis komen. De twee slaapkamers stonden door een smalle gang met elkaar in verbinding, maar Va en Mams waren niet gewend, dat de drie broertjes niet b ij hen sliepen en daarom stond Va een paar maal op om eens bij het drietal te gaan kijken. Nou, ze sliepen niet als konijntjes maar als marmotten en marmotten kùnnen slapen! Snuffeltje-Snor lag bepaald in zijn slaap aan lekkere geurtjes van vers hooi en

stro te denken, want hij snurkte zo hard, dat de wanden er van trilden. Mams werd er zelfs één keer wakker van, omdat ze meende, dat het de auto was, waar ze de vorige dag in geweest waren. Va stelde haar spoedig gerust en toen Mams wist, dat Snuffeltje-Snor het geluid maakte, sliep ze weer rustig in.

De schemering maakte langzaam plaats voor duisternis en het laatste streepje licht, dat overdag in het huisje doordrong, verdween. Buiten werd het stil, alleen klonk ergens achter in de tuin het gekwaak van kikkers. Va kende dat geluid van de vorige woning bij boer Krelissen op het erf, zodat hij zich daar niet angstig over maakte.

Wel een paar uur lang bleef hij wakker. Tenslotte vielen zijn ogen telkens dicht en juist dommelde Va ook in, toen een vreemd geluid tot hem doordrong. In een wip was hij overeind, sloop de gang in en had even later de uitgang bereikt.

Brrr, wat was het daar buiten koud! Dat voelde je, hoor!

Va Brandneus stak zijn kopje omhoog, spitste de lange oren en luisterde scherp. Ja... daar was het weer... Plotseling herkende hij 't. Het was

het zachte geluid van naderende voetstappen...

Va fronste de wenkbrauwen. Zou Vriendinnetje nog zó laat een kijkje komen nemen? Nee, dat kon bijna niet. Voor Vriendinnetje moest het toch ook allang bedtijd zijn. Vriendinnetje's vader misschien? Dat leek waarschijnlijker, want Va's geoefende oren vonden het geluid wel erg zwaar voor voetstappen van een meisje. Nu, hij zou 't spoedig weten.

Nader en nader kwam het geluid. De grond trilde zachtjes. Va snoof de lucht eens op en hetzelfde ogenblik schrok hij geweldig. Want het was niet de geur van Vriendinnetje's vader. Het was de geur van iemand anders.

Hoor... nu klonken zachte stemmen in de stilte. Dus het waren twee mensen. Nu bleven ze staan... Ah, ze vervolgden hun weg en... och wat een schrik, plotseling doken ze vlak voor Va uit de duisternis op. Twee reusachtige zwarte ge-

stalten met petten op en gele klompen aan de voeten.

Va beefde over zijn hele lichaam en trok zich voorzichtig in het holletje terug. Scherp luisterde hij, doch de mannen stonden zwijgend door het gaas te kijken en bewogen zich bijna niet. Alleen het zand onder hun klompen knerpte zachtjes.

Het konijnenvoorgevoel vertelde Va, dat er onraad broeide. Want wie haalde 't nu in z'n hoofd 's nachts naar een konijnenberg te gaan kijken? Nee hoor, dat was niet pluis...

„Va...?" klonk ineens een zacht stemmetje.

Va verslikte zich bijna van schrik. Hij was zó in gedachten verzonken geweest, dat hij niets achter zich had gehoord. Hij drong zich tegen de zandwand van de gang en keek om. In het duister herkende hij Snuffeltje-Snor's ogen.

„Jij aap van een Brandneuzenjongen...," fluisterde hij boos. „Je deed me schrikken. Gauw naar de slaapkamer, je vat hier nog koû."

„Ja maar, va, ik rook zo'n vreemde geur," fluisterde Snuffeltje-Snor bedeesd. „En toen werd ik wakker en u was er niet en toen dacht ik, ik ga Va eens zoeken. Want als Va misschien naar buiten is gegaan, zou Va misschien wel eens koû kunnen vatten..."

„Hm...," humde Va, die z'n boosheid al weer vergat. „Zo, zo, rook jij zo'n vreemde geur? Nou, dat komt aardig uit, jongetje. Zie je daar die twee gedaanten? Dat zijn vreemde mannen met petten op en klompen aan."

„Wat komen die mannen doen, Va?"

„Wist ik dat maar, Snuffeltje-Snor. Ze zeggen niets en ze staan maar stil te kijken. Kom vent, gauw naar binnen en slapen, ik kom ook direct."

Snuffeltje-Snor knikte en sloop de gang in. Nauwelijks was hij weg of een der mannen begon te praten.

„Het moeten prachtige dieren zijn, Hannes!" zei hij zacht.

„De moeite waard?" antwoordde de ander.

Va kreeg de bevert van schrik. Plotseling begreep hij alles. Die mannen hadden 't op hem en zijn gezin gemunt. Tjonge, tjonge, wat gelukkig, dat ze verhuisd waren en niet meer in

een hok zaten. Als er n u gevaar dreigde, konden ze heel diep de grond in vluchten... Och, och, wat hadden ze geboft!

„Hoe bedoel je, de moeite waard?" begon de eerste man weer.

„Nou, hoe dacht jij die konijnen te pakken te krijgen in het donker? Dacht je dat ze zo maar komen als je ze roept? Het zijn geen hondjes!"

„Vreselijk grappig ben je," sprak de ander. „Ik weet best het verschil tussen een konijn en een hond, hoor."

„Kijk 's, we zullen die konijnen moeten uitgraven..."

„Met een schop?"

„Ja natuurlijk, of wou je 't met je handen doen?"

Ze begonnen beiden te lachen, maar Va vond 't helemaal niet om te lachen. Integendeel!

„Goed dan, met een schop. Maar op zo'n manier kan je wel een uur blijven graven."

„Nou, dan beginnen we er niet aan. Die beesten zijn ook zó vlug geweest met het maken van hun hol... Laten we er dan maar niet langer over praten en weggaan. Als we gesnapt worden... brrr, daar moet ik niet aan denken."

Ze keerden zich om en waren even later verdwenen. Zachter, steeds zachter klonk het geluid van de verdwijnende voetstappen.

Maar nog heel lang bleef Va in de uitgang waken en toen hij eindelijk gerustgesteld de warmte van de berg op ging zoeken, wreef hij z'n voorpootjes van dankbaarheid en plezier tegen elkaar.

Want als ze die morgen niet meteen met graven waren begonnen...

Hij moest er niet aan denken! Je kreeg er kippenvel van. Nee, zó was het goed! En morgen zou hij meteen beginnen met het maken van nieuwe gangen. Heel, heel diep de grond in... En elke gang met zijgangen om in geval van gevaar tijdig te kunnen vluchten.

Want Va Brandneus begreep wel, dat er behalve mensengevaar nog andere soorten bestonden. Hij kon op dat ogenblik echter niet weten, dat z'n gezin en hij spoedig met zo'n ander gevaar zouden kennismaken!

HOOFDSTUK 3

GRAAF-BENNIE IS ONGEHOORZAAM!

Graaf-Bennie kon die morgen zijn konijnenhart ophalen!

Va had, toen ze bij het opgaan van de zon wakker werden, van het afgeluisterde gesprek

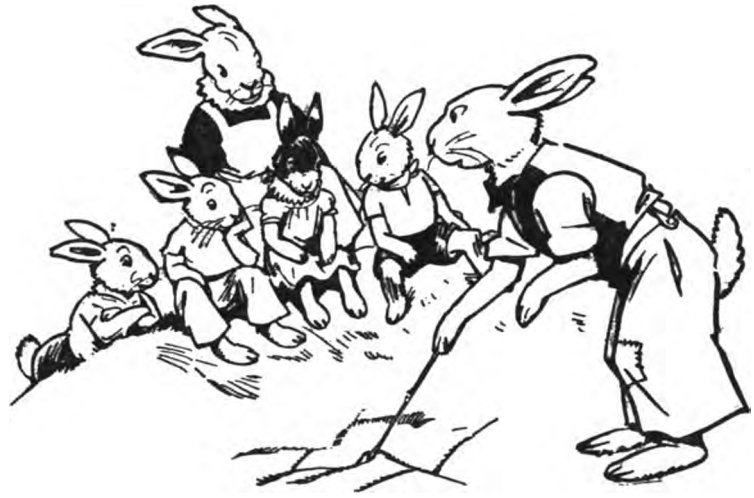

verteld en ze begrepen allemaal, dat ze hun redding aan de flinke graafpartij van de vorige dag te danken hadden.

Nog voor ze gingen ontbijten, nam Va een takje en tekende een doolhof van gangen in het

zand. De drie jongens vonden 't erg knap van Va, vooral toen hij het aandachtige gehoor uitlegde, hoe noodzakelijk het was, dat alle gangen met elkaar in verbinding stonden.

Vriendinnetje en haar vader kwamen ook al vroeg een kijkje nemen en ditmaal bracht ze broodkorsten en heerlijk mals gras mee, dat ze op het weiland achter het schuurtje had gesneden.

„En Mams, heb je lekker geslapen?" vroeg Va, terwijl ze zich te goed deden.

Mams knikte en lachte.

„Fijn hoor! En het heeft helemaal niet getocht. Mijn verkoudheid is totaal verdwenen."

„Zou 't niet gaan tochten, Va, als al die andere gangen gegraven zijn?" vroeg Koosje-Pluim bezorgd.

„Nee hoor," antwoordde Va. „Daar zorg ik wel voor. Als jullie precies doen wat ik zeg, wordt het een konijnenwoning zonder één gebrek. Maar dan moeten jullie ook beloven niet in het wilde weg te gaan graven."

„En wanneer beginnen we?" vroeg Zwartje-Witpunt ijverig.

„Nu direct, als we ons buikje vol hebben!"

Even later wees Va elk der spruiten een taak

aan en tot grote verbazing van Vriendinnetje en haar vader was het spoedig een en al leven en beweging in de konijnenberg. Het zand stoof naar alle kanten en onderwijl had Mams zelfs nog tijd een vrolijk konijnenliedje te zingen, waarmede ze op Graaf-Bennie na allen instemden. Graaf-Bennie kòn geen noot zingen, die zong als een schorre kraai met keelpijn.

Naarmate de morgen verstreek, betrok de hemel. De zon verschool zich achter de wolken, die eerst lichtblauw waren geweest, doch nu hoe langer hoe grauwer en grijzer werden. Mams was de eerste, die 't in de gaten kreeg en ze haastte zich weer naar binnen, om het daar te vertellen.

„Als 't maar niet gaat regenen, Va...," sprak ze angstig.

Maar Va lachte die vrees weg.

„Het mag gaan regenen, Mams, we zitten immers droog?"

Mams vertrouwde 't niet erg. Ze had ook nog nooit in een konijnenberg gezeten en ze kende de regen alleen van de vorige woning. Meestal hing boer Krelissen dan een zak voor de tralies, opdat de familie Brandneus geen last van de droppels had.

„Maar Va, als het nu eens heel hard gaat gieten, kunnen de gangen dan niet vol lopen?"

„Nee Mams, dat zal niet zo makkelijk gaan. Juist om dat te voorkomen, heb ik er voor gezorgd alle uitgangen zó te maken, dat het water er buiten in een soort kom blijft staan en daar zakt het gauw genoeg weg. Wees maar gerust. hoor, er komt geen droppeltje binnen!"

Tegen twaalf uur werd het angstig donker buiten. Heel in de verte rommelde de donder. Voor de konijnenkindertjes, die vroeg in het voorjaar geboren waren, was dat een heel vreemd en dreigend geluid, maar Va en Mams kenden het nog van het vorige jaar en vertelden het viertal, dat ze niet bang hoefden te zijn.

„We zullen gezellig bij elkaar kruipen," stelde Mams voor en ze keek het kringetje eens rond. Tot aller verbazing was Graaf-Bennie eensklaps verdwenen.

„Die rakker...," mompelde Va. „Hij heeft vast weer iets op z'n geweten. Het zou ook wel erg mooi zijn, als Bennie eens één dag zonder standje bleef. Ik ga hem halen en eens kijken wat hij nu weer uitgespookt heeft."

„Dan gaan w ij vast naar binnen," antwoord-

de Mams. „In de huiskamer, Va, daar is het 't gezelligst."

Buiten vielen de eerste regendroppels uit de zwaar bewolkte hemel. Tik, tik, tok, klonk het boven hun kopjes in het zand, doch hoe dieper ze in de berg kwamen, hoe zachter het geluid werd. Zelfs het rommelen van het onweer drong nauwelijks meer tot hen door.

Mams vlijde zich in een hoekje neer en Koosje-Pluim, Snuffeltje-Snor en Zwartje-Witpunt volgden haar voorbeeld. Natuurlijk waren ze erg nieuwsgierig naar Va en Graaf-Bennie. Nu, ze zouden spoedig weten wat hun broertje gedaan had...

„Luister eens!" sprak Mams en ze stak haar oren recht omhoog, zodat die de bovenwand van het holletje raakten. „Het is harder gaan regenen. De mensen noemen dat een stortbui."

„Graven de mensen ook holletjes, Mams?" vroeg Zwartje-Witpunt nieuwsgierig.

„Nee hoor, de mensen bouwen huizen; die kunnen geen holen graven zoals de konijnen dat doen. Als de mensen een hol maken, hebben ze daar palen en balken voor nodig, omdat 't anders instort."

„Dus konijnen zijn eigenlijk veel knapper dan mensen?" merkte Koosje-Pluim verbaasd op.

„Ja, dat zijn we ook," sprak Mams trots. „Tenminste... met het maken van holletjes. Dat doet niemand ons zó mooi na."

„Zal ik Va en Bennie gaan zoeken, Mams?" vroeg Snuffeltje-Snor.

Maar Mams schudde haar kopje.

„Nee hoor, blijf jij maar rustig hier. Oh vreselijk... wat is d a t?"

Mams was angstig opgesprongen en keek verschrikt achter zich.

Tik, tik, tik, klonk het duidelijk in de stilte.

Ze begrepen er niets van. Het geluid kwam van heel dicht bij. Zwartje-Witpunt kroop dichtbij Mams, maar Koosje-Pluim was moediger.

Hij ging voetje voor voetje vooruit, tot hij het plaatsje bereikt had, waar Mams had gelegen. En toen hij daar was aangekomen, zag hij iets dat zwart en vochtig was. Vier dikke waterdroppels, die bezig waren in het zand weg te zakken.

„Oh Mams... komt u eens kijken... de traantjes van de wolken zijn t o c h binnen gekomen!"

Nou, jullie begrijpen hoe Mams Brandneus

schrok. Ze viel bijna flauw van schrik en ontsteltenis. Hoe was het mogelijk, dat het n u al lekte in de nieuwe woning, die ze met zoveel zorg hadden gemaakt? Ze wist dat eerste mo-

ment niet wat te doen en keek met grote schrikogen naar de donkere vlekjes. Tik, tik, tik, tik, klonk het weer en nu wat luider.

„Oh Mams, ik ben zo bang...," begon Zwartje-Witpunt te huilen.

Koosje-Pluim lachte zijn zusje uit, doch eensklaps spatte een dikke ijskoude droppel boven op zijn kopje uit elkaar. Hij gaf een schreeuw van schrik en maakte dat hij ook dicht bij Mams kwam. En toen begonnen de droppels steeds sneller en luidruchtiger te vallen. Er kwam een plasje inktzwart water in hun mooie huiskamer te staan, dat elke minuut groter en dieper werd. Het gegons van de gietregen buiten drong nu ook luider tot het viertal door en juist toen Mams in haar angst Va wilde gaan zoeken, klonken snelle trippelpootjes en... Va en Graaf-Bennie holden naar binnen. Doch nauwelijks had Va het regenwater gezien of hij sloeg de voorpoten in elkaar van ontsteltenis.

„Zie je nu, wat je gedaan hebt, rekel die je bent!" riep hij bijna huilend van boosheid en verdriet. „Oh, oh, wat ben je toch een deugniet! Voor straf moet je vannacht maar eens buiten slapen..."

Graaf-Bennie's lippen begonnen verdacht te beven en bij het vooruitzicht in de open lucht te moeten blijven, werd het hem te machtig. Hij verborg zijn kopje in zijn voorpootjes en snikte 't uit.

„Maar wat heeft hij gedaan, Va?" vroeg Mams, die al weer medelijden met haar rekel kreeg.

„Wat hij gedaan heeft? Iets heel ondeugends. Ik heb nog zó uitdrukkelijk gezegd, dat ze niet in het wilde weg mochten graven en weet je waar Bennie een gang heeft gemaakt? Recht boven ons... Stel je voor! Een gang, die boven in de berg uitmondt! Je vraagt je als verstandig konijnenvader af, of zo'n kind hersenen heeft of niet. Je bent dankbaar een woning te hebben met een dak dat niet lekt... en zo'n rekel graaft ijskoud een gat dwars door het dak heen. Het is om uit je vel te springen, dát is het."

„Och Va, wind je niet zo op, dat vind ik zo naar," smeekte Mams. „Vergeef 't Bennie maar voor deze keer."

„Ikkkk zzzzzal 't nnnooit meer dddddoen, Vvvvva...," huilde Bennie. „Dat beloof ik u..."

„Nu, voor déze keer dan nog," antwoordde Va. „Maar ik waarschuw je niet meer en de eerste de beste keer, dat je weer zo'n stoute streek uithaalt, ga je zonder wortelloof of koolbladeren slapen en blijf je een hele nacht buiten! Begrepen?"

„Geef Va maar gauw een zoen," zei Mams en

dat deed Bennie. Hij had nu oprecht spijt van zijn onbezonnen daad.

„Oh, oh, oh, wat moeten we nu doen?" klaagde Va even later, na in diep gepeins verzonken naar de steeds groter wordende plas te hebben gekeken.

„Kunnen we die gang boven niet dicht maken?" vroeg Mams.

„Dat is een idee!" schrok Va verheugd op. „Maar blijf jij met Zwartje-Witpunt hier om te kijken of het ophoudt met lekken. Dan ga ik met de drie jongens aan 't werk."

Brrr, het was buiten geen pretje!

De regen gutste met stralen neer en de zon liet zich natuurlijk niet zien. Vriendinnetje en haar vader hadden in huis een toevlucht gezocht en de tuin stond al vol glimmende plassen.

„Gelukkig, dàt treft!" riep Va en hij huppelde vlug langs de berghelling naar beneden. Even later kwam hij met een bek vol wortelloof boven. Graaf-Bennie, die het eerst begreep, waar dit voor dienen moest, haastte zich op zijn beurt omlaag en Koosje-Pluim en Snuffeltje-Snor volgden zijn voorbeeld op. Toen een flinke voorraad loof naast het gat lag opgestapeld, liet Va er zich voorzichtig in zakken.

„Nu maken we een dikke prop in de opening," legde hij uit. „Jullie moeten elk aan een kant gaan staan en flink meehelpen, dan is de gang weer spoedig dicht. Goed zo, Bennie, schuif alles maar naar me toe!"

Met vereende krachten slaagden ze er in het wortelloof in de opening te duwen. Toen kwam Va door een andere uitgang buiten en onder zijn leiding schoven ze voorzichtig zand op het groen. Onderwijl zorgden ze er voor de wanden te versterken en toen alles klaar was en geen droppel water meer kon binnendringen, knikte Va tevreden en nam hij het drietal mee naar binnen.

„Voor alle zekerheid zullen we de gang hier binnen dichtgooien," sprak hij. „Koosje-Pluim en jij Snuffeltje-Snor, gaan jullie met je rug er naar toe staan en graaf het zand uit deze zijgang voorzichtig onder je weg. Bennie en ik zullen het dan flink aanstampen."

Zo gezegd, zo gedaan, en toen Mams en Zwartje-Witpunt even later een kijkje kwamen nemen, was het onheil hersteld en in optocht keerde het zestal in de woonkamer terug. Daar had Mams de natte plek als een braaf huismoedertje met vers zand bedekt, zodat er

niets meer van het gebeurde te bespeuren viel.

Die middag, toen de regen ophield en de zon weer door de wolken kwam, zodat de konijnenberg vlug droog werd, was Graaf-Bennie heel stil. Geen wonder! Hij schaamde zich niet zuinig en hij nam zich voor de zoveelste keer voor geen kwajongensstreken meer uit te halen.

Of hij dat voornemen werkelijk zou volhouden...?

Het waren heerlijke dagen die volgden. Overdag volop zonneschijn en 's nachts het lekker warme hol, heel diep in de berg. De tweede nacht had Va ook weer een paar uren gewaakt, doch de boze mannen waren gelukkig niet teruggekomen, zodat dàt gevaar tenminste geweken was.

Dikwijls kwam Vriendinnetje een praatje maken en zij was 't, die steeds voor alle mogelijke lekkernijen zorgde. Elke morgen vroeg liep ze naar het weiland achter het huis, om een kwartiertje later met haar mandje vol fris gras en paardenstekken terug te komen. Die paardenstekken wisten wat! Dat was wel het allerlekkerst wat je je als konijntje kon indenken. Wortelen natuurlijk óók wel, maar die verveelden zo gauw.

Natuurlijk hielden ze ook erg van bloemkoolbladeren, doch Vriendinnetje was een heel verstandig meisje en gaf die lekkernij maar een enkel keertje, omdat bloemkoolbladeren zoveel sap hebben en een konijnenmaag verdraagt nu eenmaal geen grote hoeveelheden sap.

Ja, het waren wel heerlijke dagen, vond Graaf-Bennie! Och, och, wat kon hij zwoegen en sjouwen om een nieuwe gang te maken of een bestaand holletje groter te maken. Het was werkelijk een lust om naar hem te kijken. Snuffeltje-Snor daarentegen lag liever in het zonnetje te dromen. Hij vond 't niets nodig zich zo druk te maken. Nu het huisje van de familie al zó diep was, dat ze tegen het kippengaas op de bodem van de berg hadden gestoten, was het overbodig nog meer te graven. Maar Va en Mams lieten Graaf-Bennie rustig graven. Ze zorgden alleen hem goed in de gaten te houden, opdat Bennie niet opnieuw domme dingen zou doen. En met

hulp van Koosje-Pluim groef Graaf-Bennie een pracht van een voorraadmagazijn. Tjonge, tjonge, wat zag dàt er keurig uit. Er waren zelfs kasten in en kunstig verborgen hoekjes. Va en Mams waren heel verstandige konijnen. Stel je nu eens voor, dachten ze, dat Vriendinnetje ons van de winter eens vergeet, dan zouden we honger moeten lijden; en om dat te voorkomen hadden de broertjes het voorraadmagazijn gemaakt. Daar gingen ze natuurlijk geen gras of kool in bewaren, dat droogde veel te vlug uit. Maar als je stukjes wortel netjes in de kastjes legde, een plukje gras er onder, een plukje er boven en daar omheen wat zand, dan bleef alles heel lang goed en in tijden van nood hoefden ze die zuinig gespaarde smullerij alleen maar voor de dag te halen.

Het was niet te verwonderen, dat de kinderen Brandneus als kool groeiden. Hun huidjes glansden van gezondheid en uit hun pientere ogen straalde levenslust en dartelheid. Mams was al lang niet meer verkouden, en Va, die in de winter af en toe een beetje spierpijn in zijn rechterachterpootje had gehad, wist niet meer wat pijn was. Vriendinnetje's vader kwam ook elke dag een paar keer kijken en op een Zondag bracht

Vriendinnetje een paar kameraadjes mee, die wel een uur achter elkaar pret hadden om de dolle capriolen van Snuffeltje-Snor en Graaf-Bennie. Het leukste spelletje was elkaar onder het zand te bedelven en je dan weer schoon te maken. Zwartje-Witpunt en Koosje-Pluim vonden dat spelletje veel te ruw. Die twee hadden iets anders bedacht. Ze gingen tegen het gaas van de afscheiding staan en lieten zich door de meisjes strelen. Het eind van het liedje was dan natuurlijk een extra lekkere paardenstek!

Op een gloeiend warme Augustusmiddag, toen niet alleen Mams en Zwartje-Witpunt, maar zelfs Va en Graaf-Bennie een dutje deden in de koelte van de woonkamer, trokken Koosje-Pluim en Snuffeltje-Snor heel diep de berg in. Zo diep, dat ze plotseling het koude kippengaas onder hun pootjes voelden.

„Ik heb een paar dagen geleden een plekje ontdekt, waar een gat in het gaas zit," vertelde Koosje-Pluim. „Wil jij 't ook eens zien?"

„Nou, graag!" zei Snuffeltje-Snor. „Is het hier ver vandaan?"

„Draai je maar om...," lachte Koosje-Pluim en... jawel hoor, in het allerachterste deel van de

gang, waar het gaas met ijzerdraad aan elkaar gevlochten was, was dat draadje gebroken en zagen ze de aarde.

Snuffeltje-Snor kreeg een kleur van opwinding.

„Zou Va het weten?" schrok hij op.

„Ik denk het niet," meende zijn broertje. „Want dan zou Va het wel verteld hebben. Zullen we eens onder dat gat gaan graven?"

„Maar dat mogen we vast niet..."

„Nou ja... eventjes maar, om eens te kijken. Misschien groeien er wel paardenstekken onder!"

Snuffeltje-Snor bezweek voor de verleiding en vier rappe pootjes deden het zand wegstuiven. Ze groeven een hele tijd door en toen ze zover waren, dat ze al helemaal onder het gaas waren, gaf Koosje-Pluim plotseling een kreetje van pijn.

„Au! Mijn neus!" riep hij verschrikt.

Snuffeltje-Snor schrok zich een hoedje.

„Oh, Koosje, je neus bloedt!" zei hij en hij werd

bleek van angst. „Laten we gauw naar Mams gaan."

Maar daar voelde Koosje-Pluim niet erg veel voor.

„Dan zal Mams vast vragen, hoe 't gekomen is..." zei hij. „En als we dan zeggen, dat we door het gaas heen zijn gegaan... nou, dan zwaait er wat!"

„Maar als er zand in het wondje komt, krijg je bloedvergiftiging!" huilde Snuffeltje-Snor.

„Hoe is 't gekomen?"

„Ik stootte ineens tegen iets scherps," antwoordde Koosje-Pluim. „Kijk maar... hier is het, het lijkt wel een stuk ijzer."

De broertjes bogen zich over het gat, dat zoeven door Koosje gegraven was en in het duister zagen ze iets glinsteren.

„Weet je wat we zullen doen?" zei Snuffeltje-Snor flink. „Alles aan Va en Mams vertellen!"

„Maar Va zal zo boos zijn..."

„Maar dat is onze eigen schuld," vond Snuffeltje-Snor. „We hadden 't helemaal niet moeten doen. Ga maar gauw mee, dan is het nog niet te

laat. Oh, oh, wat bloedt je neus vreselijk, doet het erge pijn?"

„Een beetje," bekende Koosje-Pluim, en hij drukte zijn linkervoorpootje tegen zijn neus en volgde zijn broertje toen gauw naar boven.

HOOFDSTUK 4

HET GROENE GEVAAR!

Gelukkig viel de straf mee en toen Mams, nog knipogend na haar slaapje, het wondje had schoongelikt, zodat het bloeden ophield, zei Va ernstig:

„Eigenlijk moest ik jullie beiden voor straf een uur in de hoek zetten, maar omdat Snuffeltje-Snor zo flink is geweest direct hier te komen om alles te bekennen, zullen we het gebeurde maar gauw vergeten. Ga jij een poosje liggen, Koosje-Pluim, dan ga ik met Snuffeltje-Snor naar beneden om eens te kijken hoe we het gat dicht kunnen maken."

Va en Snuffeltje-Snor daalden af en Va schudde zijn kopje van verbazing, toen hij zag wat de broertjes hadden uitgespookt. Toen volgde hij Snuffeltje onder het gaas en even later betastte hij voorzichtig het voorwerp, waar Koosje-Pluim zich aan bezeerd had.

„Domme jongens!" zei hij vermanend. „Dat is geen ijzer, maar een scherp stuk steen. Kom maar gauw mee, Snuffeltje-Snor, dan zullen we

het gat dichtmaken. En beloof me, dat je nooit meer zal trachten onder het gaas te komen."

„Kijk, daar is Graaf-Bennie ook," riep Snuffeltje-Snor, nadat hij Va die belofte gedaan had.

„Dat dacht ik wel," glimlachte Va. „Bennie moet het naadje van de kous natuurlijk weten. Nu, makkertje, je komt als geroepen hoor, help ons maar gauw een handje."

„Mag ik niet eventjes doorgraven...?" vroeg Graaf-Bennie met een scheef kopje.

„Bij alle paardenstekken van de wereld, wil je wel eens gauw zwijgen!" riep Va. „Rekel die je bent."

„Het was maar een grapje, Va," lachte Bennie, en toen maakten ze met z'n drietjes de gang onder het gaas dicht. Ze stampten het zand flink aan en daarna begaf Va zich naar boven en naar buiten. Hij kwam met drie takjes in z'n bekje terug en schoof ze zó onder het gaas, dat het gaatje dichtkwam. Een beetje zand er over en... klaar was Kees! Want hij begreep wel, dat niemand van het gezin Brandneus 't nòg eens zou wagen opnieuw te gaan graven.

En wat was het gevolg van Koosje en Snuffeltje's avontuur? Dat Koosje-Pluim tegen het

vallen van de avond koorts kreeg. Zijn oogjes werden flets en hij had niet de minste trek. Mams maakte zich al ongerust, maar Va zag de toestand niet zo heel erg somber in.

„Tracht maar te slapen," zei hij. „Dan ben je morgenochtend weer beter. Wil je heus niets eten?"

Koosje-Pluim schudde zijn kopje.

„Ik weet wat beters," sprak Mams, en ze verliet vlug de slaapkamer, waar Koosje lag. Toen ze terug was, legde ze een bosje fris gras tegen zijn kopje. Hè, wat was dàt heerlijk koel! Koosje-Pluim knorde van blijdschap, heel zacht en tevreden. Zijn pijnlijk neusje gloeide spoedig lang zo erg niet meer, en toen Mams een kwartierje later bij hem kwam kijken, sliep hij rustig.

Snuffeltje-Snor had echt spijt van het roekeloze avontuur en hij hoopte, dat Koosje weer gauw beter zou zijn. Een hele tijd lag hij aan zijn broertje te denken, zó lang, dat Va en Mams, Bennie en Zwartje-Witpunt al lang sliepen, toen hij nog wakker lag. De slaap wilde maar niet komen.

Af en toe kreunde Koosje en bewoog zich onrustig. Dan hief Snuffeltje-Snor z'n kopje op en

luisterde ingespannen. Als hij maar iets voor het patiëntje kon doen. Maar neen, hij wist niet wàt.

Het was al heel diep in de nacht, toen hij plotseling een heel vreemd geluid hoorde. Het kwam van buiten en af en toe leek het een beetje op de stem van Vriendinnetje, als ze geplaagd werd door haar kameraadjes. Snuffeltje-Snor had een paar dagen geleden gezien, hoe een der meisjes Vriendinnetje heel hard aan de haren trok en Vriendinnetje had toen een pijnlijk gezichtje getrokken en — au, au — geroepen. Ja... nu wist Snuffeltje-Snor 't heel zeker, zó'n geluid was 't, maar veel zachter...

Zou 't Vriendinnetje wéér zijn?

Nee, dat was onmogelijk. Vriendinnetje was allang naar bed. Die kwam 's nachts niet buiten. Hoor... daar was het geluid weer...

Toen kon Snuffeltje 't niet langer uithouden. Hij sloop de gang in en stond even later buiten. Brrr, wat was 't kil. Hij tuurde in de duisternis en op hetzelfde ogenblik hoorde hij het geluid opnieuw. Het klonk van heel dichtbij en veel duidelijker. Zó duidelijk, dat hij begreep, dat 't onmogelijk Vriendinnetje kon zijn.

Met de spitse oren recht omhoog en de voorpootjes wijd uit elkaar, bleef Snuffeltje-Snor wachten en luisteren. En toen, ineens, zag hij een zwarte gedaante... een d i e r, ongeveer zo groot als Va, maar het was g e e n konijn. Het donkere wezen sloop onhoorbaar naderbij, het

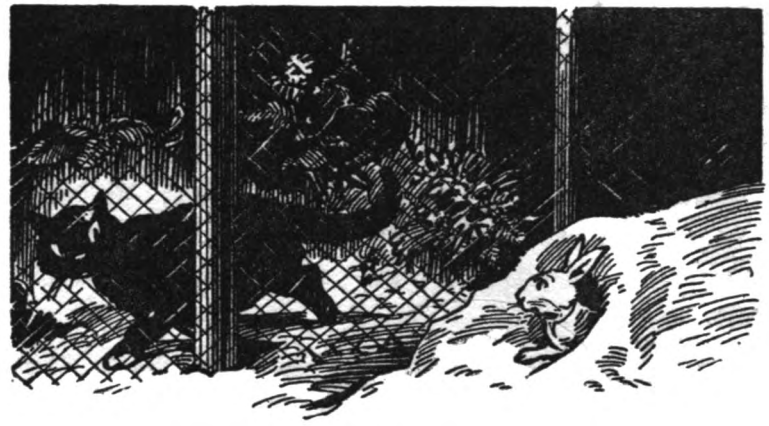

schoof vlak langs het gaas en bleef bij het hekje staan. Snuffeltje-Snor, wiens ogen heel goed konden zien in de nacht, zag hoe het dier zijn bek opende en... lieve deugd, hij deinsde achteruit van ontzetting. Uit de bek van het zwarte wezen was een klagend geluid gekomen, hetzelfde geluid, dat hij al een paar keer had gehoord... M i a u w w w w w...

Het was een kat van een der buren, maar dat wist broertje Brandneus niet. Zóveel had hij nog niet van de wereld gezien!

Hij keek met grote, verschrikte ogen naar dat vreemde, onbekende dier en trilde over zijn hele lijfje. Plotseling deed het wezen een paar stapjes achteruit... het strekte zijn harige zwarte lichaam... het dook in elkaar... en... Snuffeltje-Snor gaf een gil van angst. Daar zweefde het dier door de lucht, het kwam met een klap tegen het kippengaas en hield zich boven op de lat van de afrastering in evenwicht. Onmiddellijk daarna boog het de kop en twee felle groene ogen, afschuwelijke ogen, staarden het verbijsterde Brandneusje aan.

Snuffeltje-Snor vergat alles en iedereen. Hij zag alleen die gloeiende groene ogen daar heel in de hoogte. Hij vroeg zich bevend af, wat dat voor een onnatuurlijk wezen kon zijn. Stel je voor, een dier dat zó maar tegen een hek opsprong! En hij had gedacht, dat er geen enkel beest op de wereld was, dat zó hoog kon springen als hij! Bij zijn angst kwam een wanhopig gevoel van jaloezie. Stel je voor. Zo'n lelijk zwart monster, dat zonder de minste moeite wel hon-

derd konijnenpootjes hoog sprong! En dan nog wel tegen het gaas van h u n woning... Zou je dat dier geen draai om z'n oren geven?!

Intussen scheen poes zich best op haar gemak te voelen, op de smalle lat van de afrastering. Ze hield zich keurig in evenwicht en staarde verbaasd en wantrouwend naar het konijntje onder zich. Poeh! Konijnen had ze al genoeg gezien in haar leven. Domme, ongemanierde beesten, die niets maar dan ook letterlijk niets konden. Nou ja, een beetje graven, maar dat kon z ij ook wel als het moest. Maar daar bleef het ook bij. Een konijn kon niet eens miauwen of spinnen en bestond er één konijn dat een muis kon vangen? Om te lachen! Daar waren ze misschien b a n g voor. Ja natuurlijk, een konijn moest wel bang zijn voor een muis.

Snuffeltje-Snor bedacht zich niet lang. Dat nare zwarte beest moest van het hek af. Het was gewoon géén manier van doen! Echte straatjongensstreken. Maar daar zou h ij wel een stokje voor steken, wacht maar...

En Snuffeltje-Snor draaide zich om, rende het hol in en maakte Va wakker door hem zachtjes over zijn kopje te aaien.

„Wel rekel, lig je niet in bed?" klonk het verbaasd.

Snuffeltje-Snor vertelde in drie woorden, wat er gebeurd was. En Va trok een diepe rimpel.

„Ssst, maak Mams en de anderen niet wakker en ga mee," zei hij vlug. „Ik denk, dat het een poes is."

„Zijn poesen lieve dieren, Va?"

„Neen hoor!" antwoordde Va, terwijl hij zich naar de uitgang haastte. „Poesen zijn nare, valse beesten. Ze vangen vogeltjes en muizen. Van holletjes graven hebben ze evenveel verstand als jij en ik van auto's en dat is niet veel, hè?"

„Nee," gaf Snuffeltje-Snor eerlijk toe.

„Dat dacht ik al," fluisterde Va even later, toen ze op de tenen naar de uitgang slopen. „Ja hoor, het is een poes."

„Gaan we haar wegjagen, Va?"

Va scheen hevig te schrikken door die vraag. „Wegjagen? Maar beste jongen, dat kunnen we niet. We kunnen nietsniemendal doen. Als die poes daar wil blijven zitten, kunnen we haar dat niet beletten."

„Maar het is ons hek, Va!"

„Dat is zo," moest Va toegeven. „Maar we

mogen al dankbaar zijn, als ze daar blijft."

„Hoe bedoelt u dat?" vroeg Snuffeltje-Snor fluisterend.

Va haalde diep adem.

„Ja, zie je, Snuffeltje, die poes zou wel eens op onze woning kunnen springen. Poesen zijn vreselijk brutaal en voor niemand bang. Als ze 't in haar kop krijgt bij ons te komen, krijgen duizend konijnen haar niet weg."

Op hetzelfde ogenblik kwam er beweging in het kattenlijf en... tot grote schrik van vader en zoon Brandneus, kwam het dier vlug langs een der palen naar beneden en nog wel aan de binnenkant van het gaas. Va gaf een gepiep van ontzetting en Snuffeltje-Snor was verlamd van schrik. Pas toen het zwarte monster sluipend in hun richting kwam en Va hem in het holletje drong, kreeg Snuffeltje-Snor de tegenwoordigheid van geest om te vluchten en in minder dan geen tijd plofte hij de slaapkamer binnen, waar 't een seconde later een herrie van belang was.

„Wel duizend poesen, wel honderd duizend poesen!" riep hij.

„Waar is Va?" riep Mams terug.

Daar kwam Va al aangehold.

„Ze is de gang binnen gegaan..." stiet hij bevend van ontzetting uit. „Vlug, zo gauw mogelijk allemaal naar de kelder."

Het werd een gerèn van heb-ik-jou-daar en Koosje-Pluim met zijn pijnlijke neus was de eerste, die de plaat had gepoetst. Toen ze met z'n zessen voorlopig in veiligheid waren, sloop Va alleen terug. Hij was wit van woede en zijn haren stonden recht overeind. Zo'n lelijke poes ook! Wat had het brutale beest in zijn woning te maken? Maar hij zou haar krijgen, reken maar. Wie niet sterk is, moet slim zijn en Va wàs slim.

Eerst ging hij uitvinden, waar de indringster zich bevond. Neen maar, ze zat warempel reeds in de woonkamer! Om uit je konijnenvel te springen van kwaadheid.

Va vergat zijn vrees en sloop door een zijgang om de woonkamer heen. Eensklaps zag hij het harige dier vlak voor zich. Poes zat met de rug naar hem toe en in de stilte hoorde Va duidelijk hoe ze heel tevreden zat te... spinnen. Dat maakte zijn woede nog groter. Die brutale schavuit vond 't daar binnen bepaald warmer en gezelliger dan buiten... En wat een manier, nietwaar? Zo maar een andermans huis in bezit

nemen. Het was meer dan erg. Zolang Va leefde, had hij zó iets vreselijks niet meegemaakt.

Even dacht hij na, toen hief hij een voorpootje op en... gaf de poes een flinke mep. — Miauww!!

— klonk het verschrikt en in volle ren stoof het dier vooruit. Va haar achterna natuurlijk. Aha... nu had hij dubbel pret. Daar liep dat uilskuiken een gang in, die doodliep. Va haastte zich in een zijgangetje en wachtte. Jawel hoor, poes was in volle vaart tegen de zandwand gebotst, had zich omgekeerd en holde nu terug. Terwijl ze Va passeerde, gaf hij haar een tweede pats. Goed zo... dat zou hij haar wel eens gauw afleren. Stel je voor... de onbeschaamdheid!

— Miauw... miauw... — klonk het angstig, dan weer in deze, dan weer in die gang. En Va Brandneus haar achterna. Telkens en telkens maakte hij haar aan 't schrikken, tot poes eindelijk de goede gang insloeg. Het zand vloog onder haar poten weg en even later was ze buiten. Toen Va buiten adem in de uitgang stond,

zag hij het zwarte, harige monster met een geweldige sprong tegen de afrastering opvliegen en een seconde later was alles rustig. Twintig meter verder vloog poes tegen de stam van een noteboom op en wat Va niet wist en nooit te weten is gekomen, wil ik jullie wel zeggen; een héle dag en een nacht er bij is de snoodaard op een tak blijven zitten, zó zat de schrik er bij haar in!

Voor alle zekerheid bleef de familie Brandneus de rest van de nacht in de kelder, waar Va en Mams om beurten de wacht hielden. Gelukkig bleef alles stil, maar de hele volgende dag bleven ze veilig in hun huisje, zodat Vriendinnetje, noch haar vader er ook maar iets van snapte!

„Konijntjes!" sprak Vriendinnetje een paar weken later op een zonnige morgen, „nu heb ik iets fijns voor jullie!" En ze wierp een handvol mais en ander kippenvoer op de berg.

Maar zoals 't bij de mensen is, is het ook bij de konijnen. Smaken verschillen en Mams bijvoorbeeld vond het nieuwe voedsel helemaal niet fijn. De jongens smulden er echter van, zodat Vriendinnetje voortaan elke morgen een handvol voor het drietal strooide.

„Kijk eens," zei Va. „We krijgen visite, maar gelukkig prettiger visite dan die nacht van het groene gevaar!" En hij knikte in de richting van het gaas.

Boven op de lat zaten drie parmantige mussen, die nieuwsgierige en... gulzige blikken onder zich wierpen.

„Vogels," zei Mams. „Die kunnen vliegen en zingen."

Maar Va schudde zijn kopje.

„Nee, Mams, niet alle vogels kunnen zingen. Mussen kunnen alleen piepen en sjilpen."

„Wat is Va toch vreselijk ontzettend knap!" vond Graaf-Bennie.

Spoedig bleek echter, dat de mussen nog iets anders konden dan sjilpen. Want eensklaps vlogen ze alle drie naar beneden, hipten brutaal tussen de verbaasde konijntjes door en... begonnen gulzig de maiskorrels weg te pikken.

De familie zat verstomd.

Koosje-Pluim was de eerste, die iets deed. Hij nam een sprong naar voren om de indringers te verjagen, maar de mussen lachten hem uit en gingen rustig voort met hun maaltijd.

„Lelijke rakkers..." riep Koosje kwaad, doch

toen hoorde hij Mams in lachen uitbarsten. Verbaasd keek hij om.

„Laat ze maar, Koosje-Pluim!" sprak Va. „Die arme dieren hebben zeker erge trek en wij hebben ons buikje vol. We moeten een ander ook wat gunnen."

Nou, de mussen hadden daar natuurlijk geen bezwaar tegen. Ze aten voor de hele dag genoeg en sloten uit dankbaarheid vriendschap met de familie. Eindelijk verdwenen ze, om echter spoedig met wel tien andere mussen terug te komen en Vriendinnetje, die het zag, vond het zo leuk, dat ze 's middags nog een paar handen kippenvoer strooide. Van dat ogenblik af kon je de konijnenberg beter mussenberg noemen. Soms krioelde 't er van de vrolijk snappende vogeltjes. Er kwamen ook vinken en mezen en op een morgen rende Zwartje-Witpunt naar Mams met de mededeling, dat er een vogeltje met een roodbruin borstje tussen de anderen zat. Dat was dan ook een roodborstje!

„Het wordt hier nog gezellig," vond Va. „Zo lang ze ons geen kwaad doen, mogen ze hier zo vaak komen als ze willen."

De mussen bleken echte vechtersbazen te zijn.

Af en toe zaten ze elkaar lelijk in de veren en dan was 't een spektakel dat horen en zien je verging. Daar moest Va echter niets van hebben.

„Als jullie mijn kinderen zo'n slecht voorbeeld

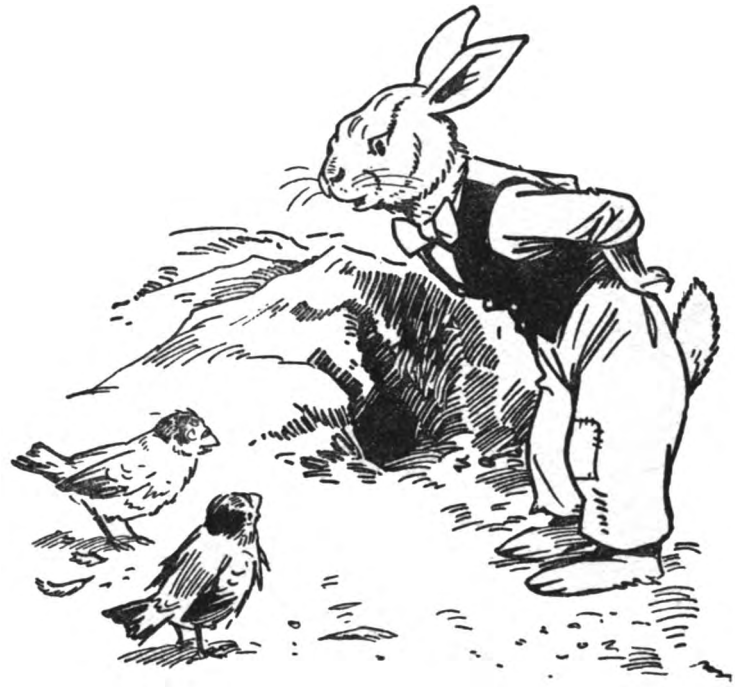

geeft, mag je hier nooit meer terugkomen, begrepen?" zei hij kwaad en dat hielp. Als er weer eens twee mussen waren, die 't niet met elkaar eens konden worden, vochten ze het verschil van

mening in de takken van de noteboom uit; dáár had de familie Brandneus geen last van het rumoer.

Zo gleed de zomer in vrede en vrolijkheid voorbij en pas toen de herfst in het land kwam en de bladeren der bomen geel en droog werden, gebeurde er weer iets, dat de gemoederen danig op stelten zette!

Luister maar.

HOOFDSTUK 5

BLAFVIERVOET!

Wel veertig vogels vervulden op een Octobermiddag de lucht met hun gesnap en gesnater, toen Va, die Snuffeltje-Snor en Koosje-Pluim juist aan 't uitleggen was, wat de winter betekende, opschrok door een hard en onbekend geluid.

Hoei... klonk het en de hele zwerm mussen en mezen vluchtte in de reeds kaal wordende takken van de noteboom.

Ook Mams, die het geluid niet kende en met Zwartje-Witpunt een dutje deed, werd wakker en huppelde verschrikt naar buiten.

— Woef! Woef! — klonk het door de tuin.

Op hetzelfde ogenblik klonk Vriendinnetje's stem.

„Vader, kijkt u eens, een hond! Een vreemde hond in de tuin!"

Het was een prachtig dier, dat daar ongevraagd binnenstapte. Een mooie herdershond, die met nieuwsgierige ogen om zich heen keek. Nauwelijks had hij de konijnenberg en de oren van

Mams in de gaten gekregen, of hij begon nog luider te blaffen en... rende met reusachtige sprongen in de richting van het gaas.

„Vlug... allemaal naar binnen!" waarschuwde Va, die zo'n reusachtig dier nog nimmer had gezien en in minder dan geen tijd zat de familie, evenals die nacht met de poes, veilig in de kelder.

Buiten bleef het blaffen zonder onderbreken aanhouden. Vriendinnetje en haar vader liepen op de hond toe en de laatste streelde het dier over de kop. Juist had meneer zich verwonderd afgevraagd, wie de eigenaar kon zijn, toen het hek in de voortuin piepte en een oude vriendelijke dame binnenstapte.

„Hier Hector! Kom dadelijk hier!" riep ze streng, en onmiddellijk zweeg de hond en rende vrolijk naar zijn meesteres.

Deze tikte hem met de wijsvinger op de kop en keek hem boos aan.

„Stouterd, mag jij die leuke konijntjes zo aan 't schrikken maken? Schamen moest je je."

„Oh mevrouw, het is niet zo erg," lachte Vriendinnetje en ze streelde het dier even. „De konijntjes zullen wel aan hem wennen."

„Ik ben vanochtend in het huisje bij de molen

komen wonen," vertelde de oude dame, Vriendinnetje's vader aankijkend. „Ik hoop, dat u in 't vervolg geen last van Hector zult hebben.

Het is een lief en gehoorzaam dier, maar alles wat hij niet kent, maakt hem zenuwachtig."

„Nu u toch hier bent, moet u de konijnenberg en de familie Brandneus eens zien, mevrouw," sprak Vriendinnetje.

„Ik vrees, dat de konijntjes niet eerder tevoorschijn zullen komen, dan wanneer Hector weer weg is," merkte de oude dame op. Doch daar vergiste zij zich toch in, want Mams vond dat de herdershond erg goedige ogen had en toen het dier rustig in het gras ging liggen, waren Mams en Va niet bang meer.

„Kijk, daar zijn er al twee!" riep de oude dame.

„Dat zijn de ouders," antwoordde Vriendinnetje's vader lachend. „Nu zullen de kindertjes Brandneus ook wel gauw voor de dag komen."

„De broertjes heten Koosje-Pluim, Graaf-Bennie en Snuffeltje-Snor en het zusje hebben we Zwartje-Witpunt genoemd," legde Vriendinnetje uit. „En het zijn zulke schatten, mevrouw!"

Daar kwamen de „schatten" al aan, Graaf-Bennie met zijn brutale kijkers natuurlijk voorop. Hector stak zijn oren in de lucht en gromde even, doch hij scheen die kleine konijntjes zo aardig te vinden, dat hij rustig bleef liggen.

Nu, je begrijpt dat de vier jongste Brandneusjes het reusachtige dier met nieuwsgierige ogen bekeken.

„Jullie hoeven niet bang voor hem te zijn," zei Mams geruststellend. „Een hond is veel liever dan een poes en zie je wel hoe vriendelijk hij ons aankijkt?"

„Wat heeft hij een vreselijk grote mond!" vond Snuffeltje-Snor.

„Moet je z'n staart eens zien!" riep Graaf-Bennie. „Ik wou, dat i k zo'n staart had."

„Maar m ij n staart is toch veel mooier," merkte Koosje-Pluim niet zonder trots op. „Waar of niet, Mams?"

„IJdeltuit!" zei Mams alleen en Koosje-Pluim keek maar gauw een andere kant uit.

Na die kennismaking kwam de oude dame voortaan elke morgen een babbeltje maken bij de konijnenberg. Maar natuurlijk niet als het regende of erg guur weer was. Hector kwam steeds mee en omdat hij ook de vogeltjes niet verjoeg, sloot hij spoedig met iedereen vriendschap. Op een keer ging hij rechtop tegen het gaas van de omheining staan en toen schrokken de Brandneusjes toch wel even. Kolossaal, wat een ontzettend groot beest was die Hector toch! Bijna zo groot als Vriendinnetje.

„Wat ben ik toch blij met onze heerlijke wo-

ning," zei Va op een morgen en hij lachte slim.

„Waarom lach je, Va?" vroeg Mams, die juist wakker was en nog niet buiten was geweest.

„Ga maar eens kijken..." antwoordde Va en het volgende ogenblik rende de hele familie hals

over kop naar de uitgang. Neen maar, wat stonden ze toen te kijken!

De hele wereld was spierwit. Alles was bedekt met een flinke laag sneeuw, die schitterde in het eerste licht van de morgenzon. Zoveel wit hadden de kinderen Brandneus nog nooit bij elkaar gezien.

„En voel eens hoe koud die sneeuw is!" sprak Va.

Snuffeltje-Snor stak zijn neusje in de witte poeder en trok zijn kopje vlug terug.

„Mogen we er op lopen?" vroeg Zwartje-Witpunt wantrouwend.

„Best hoor," zei Mams. Mams kende de sneeuw van de vorige winter. „Maar je krijgt er koude pootjes van, dus niet te lang."

Heel voorzichtig huppelden ze achter elkaar om de berg. Graaf-Bennie vond 't fijn. Hij begon als een wildeman te graven, zodat Va op een gegeven ogenblik onder de witte vlokken bedolven werd. Gelukkig lachte hij en dat was het sein tot een algemene graafpartij. Ze gierden 't uit van pret, maar Mams en Zwartje-Witpunt vluchtten gauw het hol in, die moesten er niets van hebben. Vreselijk, wat was die sneeuw koud.

Ook de vogeltjes keken vreemd op, toen ze ontwaakten en het was maar gelukkig, dat Vriendinnetje een extra handje voer strooide, want het leek wel of je van sneeuwlucht tweemaal zoveel honger kreeg als anders. De oude dame en Hector kwamen ook, doch ze vertrokken weer spoedig, toen het nog meer begon te

sneeuwen. Met open bekje bekeken de konijntjes dat wonder, doch telkens als er een vlok op hun ogen of neus viel, sprongen ze verschrikt weg.

„We kunnen beter wachten tot de bui over is," vond Va. En de rest van de dag bleven ze lekker in hun berg, waar het warm en gezellig was.

Tegen het vallen van de avond gebeurde er iets, dat Mams een spijtig gezicht deed trekken. Uit de bewolkte hemel begonnen regendroppels te vallen, zodat in minder dan geen tijd de mooie blanke sneeuw in een grauwe modderpoel veranderde, en toen het duister was geworden en de familie Brandneus ging slapen, was er geen spiertje sneeuw te bekennen.

Het was al heel ver in de nacht, toen Va plotseling een pootje tegen zijn wang voelde en toen hij verschrikt opsprong, herkende hij Mams.

„Va, Va, er gebeurt iets buiten... er is onraad!" fluisterde ze angstig en jawel hoor, nu hoorde Va ook een verdacht gestommel. Ineens moest hij aan vorige nachten terugdenken, toen hij en zijn gezin in gevaar hadden verkeerd en het was of zijn voorgevoel hem vertelde, dat de poes was teruggekeerd. Dat vreselijke monster met zijn vurige groene ogen...

„Blijf jij hier beneden, Mams, dan ga ik even kijken," zei hij gejaagd en weg was hij.

Bonk... bonk... klonk het. Lieve deugd, de hele konijnenberg schudde en trilde er van. Va wist zich geen raad... Wat gebeurde er? Boem, boem, bonkerdebonk... ging het maar door.

Floep! Daar schoot Va naar buiten, maar nauwelijks was hij in de koude nachtlucht, of hij gaf een schreeuw van schrik. Een grote ruwe hand greep hem om zijn bevend lichaam en... een seconde later plofte arme Va in een muffe aardappelzak.

„Dat 's nummer één, joh!" klonk een triomfantelijke mannenstem. „Best gaat-ie. Flink met je schep heen en weer in het zand, dan komen ze allemaal wel boven de grond. Tegen dat trillen en schudden kunnen ze niet..."

Versuft door de val lag Va Brandneus in zijn donkere gevangenis, machteloos Mams en de kindertjes te hulp te komen en onderwijl bonk-

ten de twee boze mannen met hun spaden in het zand van de berg. Reeds stortte een gang in... een tweede... En heel in de diepte zaten de vijf konijntjes van angst en ontsteltenis te beven. Tenslotte hield Mams het niet uit.

„Graaf-Bennie, jij moet over je broertjes en Zwartje-Witpunt waken, ik ga Va zoeken. En denk er om, dat je vooral niet boven komt!"

„Ik beloof het u, Mams!" zei Bennie, die even-als de anderen bleek om zijn neus was.

Mams sloop de gang in en elke seconde werd zij angstiger. Plotseling trilde de berg zó hevig, dat het leek of de hele woning zou instorten en bij die gedachte sloeg haar met recht de schrik om het hart. Stel je voor dat zoiets gebeurde! Dan zouden haar kindertjes een vreselijke verstikkingsdood sterven...

Mams keerde zich om en holde terug. Juist op tijd! Vlak achter haar stortte de gang in, zo dichtbij, dat een deel van het zand op haar rug plofte. Nauwelijks had zij het viertal bereikt of het gestommel en getril hield op.

„Va...! Va!" klonk het schreiend uit vijf bevende bekjes. Maar Va Brandneus kon het roepen niet horen. Hij was veel te ver weg.

De beide mannen, die 't op de familie voorzien hadden, beraadslaagden wat te doen, nu het bonken met de spaden zo weinig resultaat oogstte en juist hadden ze besloten de konijntjes eenvoudig uit te graven, toen... een kink in de kabel kwam.

Want plotseling klonk een luid geblaf in de nachtelijke stilte op. Het was Hector, die in zijn hok het gebonk met de spaden had gehoord en nu op onderzoek uitging.

Ook Va, Mams en de broertjes en het zusje Brandneus hadden het luide geblaf gehoord. Va deed een wanhopige poging om uit de zak te komen doch dat lukte hem niet.

„Hoor... dat is Blafviervoet!" hijgde Mams en ze stak de oren, die van ontzetting beefden, recht omhoog. Blafviervoet was de naam, die Hector al spoedig na de kennismaking had gekregen.

En ja hoor, daar rende de trouwe herdershond reeds de achtertuin in. Het geblaf klonk op tegen de muur van Vriendinnetjes' woning en zij en haar vader werden er wakker door. Meneer schoot in zijn pantoffels, sloeg een kamerjas om en rende naar de keuken. Het volgende ogenblik

stond hij buiten en wat hij zag deed hem verstijven van schrik.

Bij de konijnenberg stonden twee donkere gestalten, twee mannen met glinsterende spaden bij zich. En Blafviervoet nam een aanloop, sprong pardoes over het hekje en... vloog een der kerels grommend naar de keel. De man gaf een schreeuw van schrik, smeet zijn schop weg en klom ijlings over het hekje, doch Blafviervoet hield stevig vast en wilde niet van loslaten weten. Toen kwam de andere kerel zijn metgezel te hulp en het zou er slecht voor de hond hebben uitgezien, als Vriendinnetjes vader niet op het laatste ogenblik te hulp was geschoten.

Hij greep den tweeden kerel in zijn kraag en sleurde hem zonder pardon naar... de schuur, waarna hij de deur goed op slot draaide en een zware ladder voor het raampje schoof, zodat de man langs die weg niet kon ontsnappen. Vervolgens snelde hij naar de berg terug. Blafviervoet had in die paar minuten kans gezien de jas van den snoodaard aan flarden te scheuren

en toen meneer te hulp kwam, gaf de man zich gewillig over. Hij was veel te blij, dat hij van de scherpe tanden van de hond verlost was...

„Zo mannetje, jij ook in de schuur!" zei meneer en hij sloot den man bij zijn makker op. „En tracht niet te vluchten door het raam, want de hond blijft hier de wacht houden tot de veldwachter is gekomen!"

Blafviervoet gromde en legde zich kwispelstaartend onder het venster. Hij hijgde van inspanning, doch hij wist dat hij een goede daad had gedaan en dat zijn zes kameraadjes gered waren!

Vriendinnetje's vader keek hoofdschuddend naar de gedeeltelijk ingestorte konijnenberg. Plotseling hoorde hij een zacht gepiep en hetzelfde ogenblik kreeg hij de zak in de gaten. Hij bukte zich en voelde iets zachts bewegen. Het openen van Va's gevangenis was het werk van een seconde en toen kwam het slachtoffer van de roofzucht der boze mannen schuw en trillend te voorschijn.

„Jij arm dier," sprak Vriendinnetje's vader, terwijl hij Va zachtjes streelde. „Ga maar gauw naar je vrouwtje en je kindertjes terug, hoor.

I k zal zorgen, dat zo iets nooit meer kan voorkomen."

Met die woorden tilde hij Va voor de ingang van het hol en ...floep... daar schoot het hoofd van het gezin Brandneus naar binnen.

Het ging snel door de gangen, kris kras omlaag en met een kreetje van blijdschap stormde Va de kelder in, waar hij door Mams en de kinderen met konijnengejubel begroet werd. Het was een aandoenlijk en buitengewoon hartelijk weerzien, dat snap je!

„Die beste brave Blafviervoet!" snikte Mams en ze stak haar linker voorpoot stevig door de rechter van Va. „Wat ben ik blij, dat je weer terug bent; ik dacht al, dat we je nooit meer zouden zien..."

BESLUIT

De veldwachter had de boze mannen meegenomen en de rust keerde terug in de achtertuin. Maar toen de nieuwe dag was aangebroken, werd de lucht spoedig vervuld van alle mogelijke geluiden.

Daar kwamen de mussen, sjilpend en rumoerig van hun belangstelling blijk geven. Daar was het roodborstje, dat meewarig zijn rond veren kopje schudde en met tranen in de ronde kraaloogjes naar de ingestorte gangen van de berg keek.

Toen kwamen Vriendinnetje en haar vader op het toneel en een timmerman met een paar stevige palen en nieuw kippengaas. Hij begon de schade meteen te herstellen en de hele familie Brandneus zat in een hoekje toe te kijken.

Va had de schade i n de woning opgenomen.

„Een paar dagen flink aanpakken, jongens," zei hij glunder. „Werk voor jou, Graaf-Bennie! Laten we blij zijn, dat we er zó goed zijn afgekomen en de moed niet laten zakken. We maken ons huisje weer keurig in orde en als de winter in het land is en het gaat vriezen, heb-

ben we weer een heerlijk warm onderdak!"

„Wat zál ik graven!" riep Bennie.

„En ik, en ik en ik!!" joelden zijn broertjes en Zwartje-Witpunt.

Plotseling verstomde het rumoer. De mussen sperden hun oogjes wijd open en tuurden naar de voortuin. Daar waren de oude dame en... Hector verschenen!

Met een uitbundig gejoel werd Blafviervoet begroet. Het roodborstje verloor zijn laatste schuchterheid en ging vlak naast de hond op een paaltje zitten. Va, Mams en de kinderen drongen zich tegen het gaas en bedankten hun redder om het hardst. En wat Blafviervoet betrof, hij kwispelde maar eens met zijn lange staart en gaf de oude dame een hondenknipoogje.

Toen hurkte Vriendinnetje naast hem neer en sloeg haar armen stevig om zijn ruige nek.

„Jij liefste Blafviervoet!" zei ze blij. „Jij hebt ons de konijntjes teruggegeven en dat zal ik nooit van mijn leven vergeten."

„Het was de moeite niet waard, Vriendinnetje!" antwoordde Blafviervoet bescheiden. „En als ik jullie nog eens kan helpen, kun je op mij rekenen!"

„Je bent een schat!" sprak Vriendinnetje en dat waren allen met haar eens. Zelfs... de zwarte poes, die nieuwsgierig door al het lawaai op haar tenen naderbij was gekomen, maar bij nader inzien toch maar op veilige afstand bleef!

Ja, het werd een heerlijke, doch ook een drukke dag voor het gezin Brandneus, want op aandringen van Va begonnen ze ijverig hun woning te herstellen en dat Vriendinnetje de familie extra verwende met alle mogelijke konijnenheerlijkheden... nu, dàt sprak natuurlijk vanzelf!

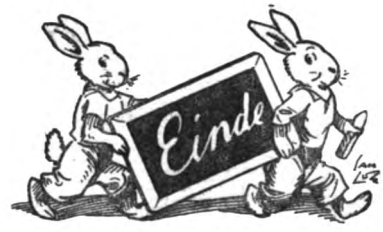

INHOUD

			Blz.
Hoofdstuk	1.	Kennismaking met de familie Brandneus	5
,,	2.	De nieuwe woning	21
,,	3.	Graaf-Bennie is ongehoorzaam	42
,,	4.	Het groene gevaar	60
,,	5.	Blafviervoet	76
		Besluit	90

DE ERVEN DE WED. J. VAN NELLE N.V. ROTTERDAM